

HALKIN KURTULUŞU

22 Ocak 1979 | 500 kuruş | 144

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının yasaklama kararından önce

GAZETEMİZ ÜZERİNDEKİ BASKILAR ARTIYOR

DEVRİMCİ BASIN SUSMAYACAK!

- Sıkıyönetim, gazetemizin İstanbul, Adana, Gaziantep, Kahramanmaraş ve Urfa il sınırları içerisine girmesini yasakladı
- İzmir 8. Sulh Ceza Mahkemesi gazetemizin Sorumlu Yazıişleri Müdürü hakkında gıyabi tutuklama kararı verdi, 143. Sayımızı toplattı
- İstanbul polisi, bundan önce gazetemizin İstanbul dağıtımını yapan Yurt-Da'yı basarak kitap, gazete ve dergilere el koydu, sahibini gözaltına aldı
- İzmir polisi, gazetemizi basan matbaaya baskı yapıyor

yazısı 7. sayfada

Halkın Kurtuluşu'nu en geniş kitlelere ulaştıralım

BÜTÜN DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER, EMEKÇİLER !

1. Devrimci basına yönelen baskı ve engellemelere boyun eğmeyelim. Bütün yolları ve yöntemleri uygulayarak gazetemizi bütün ülke çapında ve her alanda en geniş kitlelere ulaştıralım. Gazetemizin her sayısını elden ele dolaştıralım. Gerçeklerin bütün halk kitleleri tarafından kavranmasını sağlayalım.
2. Devrimci basını her yönden ve maddi yönden güçlendirelim.
3. Gazetemizle düzenli bağlar kurmaya devam edelim, bunu daha da geliştirelim.

Aydınlık ve Hergün gazetemizi ihbar etti

Aydınlık
HABER MERKEZİ
Hergün

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının gazetemizin İstanbul ili sınırları içerisine girişini yasakladığı gün günlük Aydınlık gazetesi, gazetemizi ihbar etmiştir.

Aydınlık gazetesi yukarıdaki küpürde de görüleceği gibi 14 Ocak 1979 tarihinde birinci sayfasında gazetemizin 'kışkırtıcı yayınını artırdığı', 'faaliyetini sıkıyönetim ilan edilmeyen illere kaydırdığı' yolunda yayın yapmış ve bu yayınını daha sonraki günlerde de sürdürmüştür.

Aynı şekilde faşist MHP'nin yayın organı HERGÜN gazetesi 15 Ocak 1979 tarihli sayısında aynen Aydınlık gibi gazetemizin kışkırtıcı yayın

Dev.Sa.7.SÜ.4'de

HALKIN KURTULUŞU

"Basın özgürlüğü" savunucuları nerdesiniz?

Bugün egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile uyguladığı sıkıyönetimle birlikte gazetemiz üzerindeki baskılar ve engellemeler iyice arttı.

Bir yandan İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı ve Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep ve Urfa İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı yayınladığı bir bildiri ile gazetemizin bu illerin sınırları içerisine girmesini yasaklarken, bir yandan İzmir polisi gazetemizi basan matbaa üzerinde baskı yapmaya ve gazetemizin baskısını durdurması için matbaa sahibini tehdit etmeye başladı. İzmir mahkemeleri gazetemiz Sorumlu Yazıişleri Müdürü hakkında gıyabi tutuklama kararı verdi. Öte yandan da gazetemizin eskiden İstanbul dağıtımını yapan dağıtımevi İstanbul polisi tarafından basıldı, birçok kitap, dergi ve gazeteye el kondu, sahibi ve dağıtımevinde çalışan bir arkadaş gözaltına alındı. Bütün bunlara ek olarak gazetemizin dağıtımı bütün ülke çapında engellenmeye ve dağıtımını yapan devrimciler, gözaltına alınmaya çalışılıyor.

Diğer sıkıyönetim komutanlıkları da gazetemizin dağıtımını yasaklamak için sırada bekliyor.

Bütün bu uygulamalar karşısında kendisine devrimci, demokrat, ilerici adını takanlar, 'basın özgürlüğü' savunuculuğu yapanlar ne yapıyor? Dün, MC döneminde kendilerine karşı yönelen en küçük bir saldırı karşısında ayağa kalkan "demokrat" kamuoyu ne yapıyor? Her türden ahlaksızlığın propagandasını yapan cicili-bicili yayın organlarının "basın özgürlüğü" adına avukatlığını yapan "demokrat" yazarlarımızın neden sesi çıkmıyor? Bu cehennem sessizliği nereden geliyor? HALKIN KURTULUŞU'na karşı yönelen saldırı ve engellemeler yoksa basın özgürlüğüne karşı yönelmiş sayılmıyor mu?

Sizler, egemen sınıflar kendi sömürü ve talanlarını daha da artırmak ve devrimci hareketi ezmek için CHP reformisleri eli ile

Dev.sa.7.sü.8'de

Egemen sınıflar istiyor, sıkıyönetim komutanları uyguluyor

- SIKIYÖNETİM İLLERİNDE BİRÇOK DEVRİMCİ-DEMOKRATİK ÖRGÜT KAPATILDI, YENİ DERNEKLERİN AÇILMASI YASAKLANDI.
- KİTLE GÖSTERİLERİ, MİTİNG, YÜRÜYÜŞ VE TOPLANTILAR YASAKLANDI.
- BAZI İLLERDE İŞÇİLERİN GREV YAPMA HAKKI ELLERİNDEN ALINDI.
- EV BASKINLARI VE ARAMALAR 12 MART'I ARATMAYACAK DÜZEYDE. YÜZLERCE KİŞİ GÖZALTINA ALINIYOR.
- GAZETEMİZİN DAĞITIMI BÜTÜN ÜLKE ÇAPINDA ENGELLENMEK İSTENİYOR.

Sıkıyönetim ilan edildiğinde başta Ecevit olmak üzere CHP reformistleri onu "anarşi ve terörü" önlemek ve faşist mihrakların üzerine yürümek amacıyla ilan ettiklerini ve sıkıyönetimin demokratik hakları korumayı amaçladığını açıkladılar.

Reformizmin demagojik yalanları her zamanki gibi pratik hayat tarafından mahkum ediliyor ve sıkıyönetimin emekçi halkın mevcut demokratik hak ve özgürlüklerine yöneldiği gün gibi açığa çıkıyor.

Sıkıyönetim ilanıyla beraber:

1) Erzurum ve Kars ile Erzincan ve Sivas'ta her türlü grev yasaklandı.

2) Demokratik kitle örgütlerinin kapısına kilit asıldı. Yeni dernek açılması izne bağlandı. İYDGD tüm şubeleri ile beraber kapatıldı. Adana ve Maraş'ta tüm dernek faaliyetleri durduruldu. Ankara YDGD'nin de kapatıldığı, ancak kamuoyuna duyurulmadığı gelen haberlerden bir diğeri.

3) Toplantı ve gösteriler yasaklandı.

4) Demokrat ve anti-faşist yayın organları üzerindeki baskılar artırıldı. 5 sıkıyönetim bölgesine bu yayın organlarının girişi yasaklandı. Yazıişleri müdürleri, gazete sahipleri ve dağıtım evlerinin sahipleri tutuklandı. Özellikle gazetemiz HALKIN KURTULUŞU üzerindeki baskılar daha da artırıldı.

5) 12 Mart'ı aratmayacak şekilde ani baskınlarla ve sudan bahanelerle rastgele adam toplandı. 250'si İstanbul'da, 52'si Ankara'da 175'i Maraş'ta 34 Kars'ta olmak üzere toplam 735 kişi tutuklandı, ya da gözaltına alındı.

6) Silah kullanma yetkisine dayanarak öldürülenler 3, sıkıyönetim süresince öldürülenler ise 19'dur.

Öte yandan sanayici ve işadamları bütün grevlerin yasaklanmasını sıkıyönetim komutanlıklarından istemekte, saldırıların daha da yoğunlaştırılmasında direnmektedirler.

İlan edileli daha bir ayı doldurmadan sıkıyönetimin kime karşı ve niçin ilan edildiğini bu gerçekler gün gibi ortaya sermektedir. Hiçbir karşı-devrimci çaba bu gerçeklerin üstünü örtemez. Bütün uygulamalar göstermiştir ve gösterecektir ki sıkıyönetim halka ve halkın devrimci eylemine yönelik bir hakim sınıflar saldırısıdır.

Faşist Türkeş sıkıyönetim uygulamalarından "memnun"

Sıkıyönetim ilan edildiği günden bu yana her renkten revizyonistler ve CHP'li reformistler, sıkıyönetimin "demokratikliğinden", "yasallığından" dem vurarak ona "ileri-cilik" atfederken bir Nazi artığı "dün zulüm altındaydık, bugün şerefli ordumuzun himayesindeyiz" diyor. Sıkıyönetimin gerçek niteliğini açığa vuruyor ve sivil faşistlerin gedikli liderinden Türkeş, "sıkıyönetim, anarşi konusunda, milletimizin tek ve son ümidi-dir" diyor ve alkış tutuyor.

Elbette ki bu Hitler bozması gibi, bütün resmi ve sivil faşist güçler sevinecektir. Çünkü sıkıyönetim devrimci hareketi boğmak, onlarca yıllık mücadeleyle kazanılmış demokratik mevzileri yok etmek için elinden geleni yapıyor. Sol yayın sattıkları gerekçesiyle kitapçılar tutuklandı, yüzlerce devrimci, demokrat zindanlara dolduruldu, Başta Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri, birçok devrimci-demokratik kuru-

Dev.sa.7.sü.3'de

'Sol' maskeli bir kişi İYDGD üyesi Erdoğan Çamdal'ı öldürdü

Bir provokasyon

YDGF BAŞKANI ÇETİN KAYA, MARMARA DEV-GENÇ YÖNETİCİLERİNİ, PROVOKASYONU AÇIĞA ÇIKARMAYA ÇAĞIRDI.

Sol maskeli bir provokatör, 17 Ocak Salı günü İstanbul'da YDGD üyesi Erdoğan Çamdal arkadaşı katletti.

Devrimcilerin anlattığına göre olay şöyle gelişmiştir:

Kadırga Yurdu'nda devrimci öğrenciler kalmaktadır. Yurtta kalan öğrencilerin iradesiyle, Devrimci Yol ve İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği taraftarlarının ittifakı ile yurt temsilciliği seçilmişti. Komite yurdun sorunlarını çözmede son günlere kadar uyumlu çalışmıştır. Komite, Halk gençliği içerisinde demokrasiyi hayata geçirmiştir. Bu devrimci gelişme bir avuç sosyal-faşisti ve bazı çevreleri rahatsız ediyor, zaman zaman Devrimci Yol taraftarları da onlardan etkileniyordu.

Son olarak sosyal-faşist çete bir duvar gazetesi asarak yeni bir tertibe başvurmuş, ancak devrimciler oyunu bozarak gazetelerini indirmiştir. Devrimci Yol temsilcisi komiteden ayrıldıklarını ve tepeden inme, darbeci bir anlayışla, tabanın iradesine rağmen "Devrimci Sol, Kurtuluş, Devrimci Kurtuluş ve Devrimci Yol'un katıldığı yeni bir komite kurduklarını açıklamıştır. Bu tavırlarının devrimcilerce teşhirinden sonra bundan vazgeçtiklerini, eski komitenin geçerli olduğunu açıkla-

Erdoğan Çamdal

Dev.Sa.7.SÜ.2'de

Sıkıyönetimle birlikte yeni zamlar da geldi

- SIKIYÖNETİM KOŞULLARINDA EGEMEN SINIFLARIN YENİ BİR HEDİYESİ: ZORUNLU TÜKETİM MADDELERİNE ZAM YAPILDI.
- ZAMLAR GERİ ALINMALI, EMEKÇİ HALKIN YAŞAMA DÜZEYİ YÜKSELTİLMELİDİR

Egemen sınıflar CHP hükümeti eliyle sıkıyönetimi ilan ettikten sonra bir ay bile geçmeden "tedbir paketini açarak yine zamları ilan ediyor, sıkıyönetim sopasını kullanarak sömürü ve talanını "rahat nefes" alarak yoğunlaştırıyor.

10 Ocak günü Sümerbank mamullerine zam yapıldı. Pamuklulara % 26, yünlülere % 27,5, ayakkabılara % 40 zam yapıldı. Emekçi halkın bayramdan bayrama tadını aldığı et, Et ve Balık Kurumu mamullerine yapılan % 10 ile % 40 arası yeni zamlarla lüks yiyecek oldu. 3 Ocak günü hakim sınıflar sanayi mamullerine % 3 ile % 210 arası zam talep etti. 30 Aralıkta telgrafa % 100

Dev.sa.7.sü.8'de

Devrimin kaderini İran halkı çizecek

Şah'ın, yüzyılımızın bu en zalim faşistlerinden birinin tahtının yıkılmasıyla birlikte İran'da yeni bir dönemin kapıları açılıyor. Bundan sonra İran devrimi hangi yöne doğru ilerleyecektir? İran halkını nasıl bir gelecek bekliyor? Kısa vadede ülkenin kaderine kimler yön verecek? Şimdi bütün bu sorular cevap beklemektedir.

30 yılı aşkın bir süredir faşist Şah rejiminin arkasındaki Amerikan emperyalizmi Şah'ın ülkeyi terk etmesiyle sonuçlanan bu kanlı mücadelenin ilk perdesini yakın zamana kadar büyük bir iç rahatlığıyla seyretti. İran'da halk kitlelerinin her şahlanışından sonra elindeki kağıtların sağlamlığından emin bir kumarbaz edasıyla "Şah'ı desteklediğini" bir avuç çapulcunun İran'ın kaderini çizemeyeceğini" söylüyordu. Amerikan emperyalizminin dış politikasının en önemli iki yetkilisi Carter ve Vance geçen yılın sonuna kadar aynı politikada ısrar ediyor ve nice badireler atlatmış olan Şah Rıza'nın bu "dertten de" kurtulacağını düşünüyorlardı. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. İran halkı, Amerikan emperyalistlerinin hiç beklemediği bir an da zalimin tacını kendisine ters giydiriverdi.

ABD, ancak Şahın son günlerinde, politikasını değiştirmeyi ve dünya kamuoyuna Şah'tan desteğini çektiğini açıklamayı akıl edebildi. Uluslararası siyasi durum ve İran'daki büyük halk hareketi 1950' lerdeki gibi bir dış müdahale olanağını da ortadan kaldırınca gelişen devrimin önünü en kısa süre ve en az zararla kesmek Amerikan emperyalistlerinin son günlerdeki politikasının odak noktası oldu. Bu amaçla ilk önce Şah'a karşı oluşan muhalefet cephesinin içindeki Truva atlarına başvurdu. Ulusal Cephe Partisi Başkan Yardımcısı Şahpur Bahtiyar bu iş için biçilmiş bir kaftandı. Amerikan emperyalistleri bu formülle hem muhalefete göz kırptıklarını sanıyorlar, hem de eski düzeni ufak tefek sıyrıklarla sürdürmenin yolunu bulmuş oluyorlardı. Böylece Şah aleyhtarı cephenin içinde en büyük yeri tutan ve bugünkü halk hareketinin öncüsü durumundaki radikal milli burjuvaziyi de uzlaştırmayı ve halka boyun eğdirmeyi hesap ediyorlardı.

Evdeki hesap bir kez daha çarşıya uymadı. İran halkı daha siyasi öncülerinin tutumunu beklemeden Bahtiyar hükümetine "hain" damgasını vuruverdi. Öyle ki halkın coşkun bir sel gibi akan mücadelesi Şah'ın ülkeyi terk etmesine ve Bahtiyar'ın bu sonucu kendi zaferi gibi göstermesine rağmen en küçük bir yalpalama göstermedi. Kısacası İran'ın efendisi olmaya alışmış ABD için İran devriminin kaderini istediği biçimde çizmek şimdi artık yalnızca mazide kalmış bir anı oldu.

İran'da gelişen mücadeleyi yönlendirme isteği ile dolu olan sosyal-emperyalistlerin tutumu da birçok açıdan Amerikan emperyalistlerinkine benziyordu. Onlar da İran'da Şah'ın bu kadar kısa bir süre içinde mat olabileceğini düşünmüyorlardı. Üstelik son yıllarda Şah rejimiyle girdikleri yakın ilişkiler sonucu İran'da önemli ekonomik ve siyasi mevziler ele geçirmişlerdi. Olayların doruk noktasına ulaştığı geçtiğimiz sonbaharda 5000'e yakın Sovyet uzmanının İran'ı terk etmesi sonucu dünya kamuoyu da İran'daki Sovyet etkinliğini görebilme olanağına kavuşmuştu. Sovyetlerin İran petrolleri ve doğal gazı üzerinde sürdürdükleri sömürü çok büyük boyutlara ulaşıyordu. İşte bu nedenlerle Sovyetler de çok yakın bir süre öncesine kadar Şah'ı gözden çıkarmayı düşünmedi. Moskova Radyosu uzun süre halk hareketini tıpkı ABD gibi "çapulcular" diye nitelendiriyordu.

Ama Rusya her yerde olduğu gibi İran'da da revizyonist bir çeteyle halk muhalefetinin içine sızmaya çalıştı. Ancak revizyonist Tudeh Partisinin halk içinde hiçbir itibarı yoktu. Üstelik hem bugünkü halk hareketinin fiili önderleri ve hem de halkın bizzat kendisi revizyonist etkilerden çok uzaklardaydı. Aylardır süren büyük halk hareketi içinde üç-beş revizyonistin cılız sesi dışında hiçbir revizyonist şiart ortaya atılmadı. Tersine halk büyük bir coşkuyla "Şah'a Ölüm", "Kahrolsun Amerika" şiarlarının yanı sıra "Kahrolsun Rusya" diye haykırıyordu. Özetle: Sovyet sosyal-emperyalistleri de İran gerçeği karşısında Amerikan emperyalistleriyle aynı kaderi paylaşıyorlar. Onların da ateşle oynama anlamına gelecek askeri bir dış müdahale dışında İran devrimini etkileyebilme olanakları yok gibi.

Herkesin çıplak gözle görebileceği gerçek, İran devriminin bu aşamasında halk hareketi içinde proletarya hareketinin henüz etkin bir güç olmadığıdır. İran proletaryası revizyonist ihanetin ardından birleşik, etkin ve güçlü bir öncüden yoksundur. Üstelik 'Üç Dünyacı" yeni revizyonizm, devrimci proletarya hareketi içinde yeni bölünmelere neden olmuştur. Bu durum elbette ki her geçen gün daha büyük boyutlara varan İran devriminin gerçek zaferine ulaşmasının önündeki en temel engeldir. Üstelik bu zaaf devrimini bugünkü kazançlarının da garanti altına alınmasını önlemektedir.

Son bir yılın olaylarına damgasını vuran gücün İslamcı öğelerle bezenmiş bir milli burjuva hareketi olduğu açıktır. Şah aleyhtarı geniş bir cephenin ana gövdesini bu sınıfın çeşitli kesimleri oluşturmaktadır. Dini öğelerin yanı sıra köylülüğe ve toprağa yönelik açık ve radikal bir programdan yoksun oluşları da bu gücün feodalizmle belli ölçülerde ilişki içinde olduğunu ortaya koymaktadır. Ancak bugüne kadar süren mücadele içinde radikal ve direniş yanlısı tutum öncülüğe damgasını vurmuştur. Bu, aynı zamanda kısa bir süre önceye kadar Şah'ın da bu sınıflara yönelik karşı-devrimci ve uzlaşmaz tutumunun da bir sonucudur. Musaddık'tan daha radikal bir programla ortaya çıkan bugünkü öncülüğün veya cephenin içinde liberal burjuvazinin her an için uzlaşmaya hazır teslimiyetçi büyük bir kanadın olduğu da açıktır. Yakın bir süre öncesine kadar "Saltanata Evet, Şah'a Hayır" sloganı ile yola çıkan bu kesimler, gelişen olaylar içinde Şah'la da uzlaşma yollarını aramışlardır. Bugün ise 76 yıl önce yazılmış bir Anayasa çerçevesinde meşruti bir monarşi çözümüne teslim olma yanlısı gözükmektedirler.

Bugüne kadar uzlaşma ve teslimiyet eğilimlerini ortadan kaldıran İran halkının mücadelesidir. İran devriminin radikal şiarlarla bugüne gelebilmesinin yolunu İran'ın emekçi halkı açmıştır. Muhalefet cephesinin içinde yer alan bütün siyasi güçlerin her dönemeçte kendilerine sordukları "devrim mi, uzlaşma mı?" sorusunu bugüne kadar halk cevap vermiştir.

İran devrimi henüz işin başındadır. Şah gitmiş, ama onun tahtını bugüne kadar ayakta tutmuş olan sömürü ve zulüm düzeni yerindedir. İran'ı bağımsız ve demokratik bir ülke yapacak gelişmelerin henüz kapısında durulmaktadır.

Devrimci demokratik bir halk cumhuriyeti, işte İran devriminin bayraklarında şimdi bu şiar yazılmalıdır. İran halkına iş, toprak, ekmek ve hürriyeti getirecek olan budur. İran'ı bağımsız ve demokratik bir ülke yapacak olan yol budur.

Devrimin kaderini son bir yılda olduğu gibi, yine İran halkı çizecektir. Bu kaderi çizme şansına sahip en büyük güç odur.

İRAN DEVRİMİ VE YENİ REVİZYONİZM

İran devrimi "Üç Dünyacı" yeni revizyonistlerin kara yüzlerini bir kez daha ortaya çıkarmış bulunuyor. İran'da geçen yılbaşından bu yana gelişen büyük halk hareketi karşısında yeni revizyonizmin bütün temsilcileri şeytan görmüş gibi korkuya kapılmışlar ve İran devrimi karşısında bütünüyle karşı-devrimci, gerici bir çizgi izlemişlerdir.

Henüz olayların yüksek bir düzeye çıkmadığı dönemlerde yeni revizyonizmin elebaşıları Çinli şeflerin faşist Şah rejimini "anti-emperyalist" olarak nitelendirdikleri bilinmektedir. Aralık 1977'de Çin Başbakan Yardımcısı Deng Siao-ping Fransız Haber Ajansına verdiği demeçte kırk yıllık ABD uşağı "Şah'ın milli bağımsızlığı koruduğunu, hegemonyacılığa karşı çıktığını" ve "Asya'nın bu bölgesinde kaya gibi dimdik ayakta durduğunu" rahatlıkla söyleyebilmişti. Çinli revizyonistlerin bugüne kadarki resmi tutumları Deng Siao-ping'in sözkonusu demecinin çerçevesi dışına çıkmamış, üstelik bu tutum gelişerek bugüne kadar gelmiştir.

Çinli revizyonistlerin resmi tutumları Ç'K'P Başkanı ve Başbakan Hua Gua-feng'in bu yaz İran'a yaptığı ziyaretle de pekişmiştir. Çin'in revizyonist

Dev.sa.7.sü.1'de

Yeni revizyonistler halk hareketinin en yüksek olduğu bir dönemde İran Şah'ına onur verdiler.

...Ve Şah kaçtı
Zafer İran halkının !

1978 yılbaşından bu yana faşist Şah rejimine karşı isyan bayrağını yükselten İran halkı sonunda yıkılmaz denen tahtı yerle bir etti. Ateş kusan namlular, halkın üzerine yürüyen tanklar, işkence ve katliamlar yiğit İran halkının, onyıllardır özgürlüğe susamış bu cefakar halkın mücadelesini durduramadı. Emperyalizmin ve dünya gericiliğinin Ortadoğu'daki jandarma komutanı İran'da yok artık.

Kan, zulüm ve işkence üzerine kurulmuş olan 37 yıllık saltanat, İran halkının güçlü yumruğu altında ezildi. Halk şimdi İran şehirlerinin sokaklarında sevinç gözyaşları döküyor. Tahran'da, Tebriz'de, Abadan ve İsfahan'da yaşlısıyla, genciyle kadını ve erkeği ile bütün İran ayakta, zaferini kutluyor, ellerinde zafer çelenkleri, dudaklarında özgürlük türküleriyle.

Zafer kolay gelmedi. Öncesini bir yana bırakalım. İran tahtının son sahibi Şah Rıza Pehlevi'nin 37 yıllık saltanatı döneminde İran halkı özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi için binlerce evladını şehit verdi. 1950'lerde Amerikan emperyalizmine karşı bağımsızlık ve ulusal zenginlikleri savunmak uğruna ayağa kalkan İran halkı dünya gericiliği tarafından ölüm ve zindanla cezalandırıldı. Amerikan emperyalizminin desteğindeki faşist Şah rejimi tahtını sağlamlaştırmak için olmadık tedbirlere başvurdu. Onbinlerce gizli ajanı olan SAVAK, batılı emperyalistlerin desteğindeki İran ordusu ve polisi yıllarca İran halkına kan kusturdu. SAVAK'ın işkencehaneleri insanoğlunun bugüne kadar görmediği işkence yöntemlerini yaşadı. Bu zindanlarda binlerce halk evladı işkence altında öldürüldü. Onbinlerce siyasi tutuklu sorgusuz sualsiz cezaevlerine dolduruldu.

İran halkı, zulme karşı mücadelesini dünyanın bu en zorba yönetimine karşı bıkmadan, yılmadan, usanmadan sürdürdü. 1963'de milyonlarca İranlı emekçi Şah'ın tahtını bir kez daha temellerinden sarstı. Bu kez Şah Pehlevi zulüm ve baskının yanında İran halkını kuru vaatler ve sahte reformlarla da uyutmaya çalıştı. Ama İran halkının mücadelesini hiçbir tedbir engelliyemedi. İran'ın en ücra köylerinden, Avrupa'nın en büyük kentlerine kadar her yerde İran halkı işçisiyle, köylüsüyle, esnafı ve aydını ile direndi. Şah bu mücadeleyi durdurmak için İran içinde onbinlerce insanı katletmek, zindanlara doldurmakla yetinmiyor, saltanatının tüm karşıtlarını nerede bulursa, orada yok etmeye çalışıyordu. Avrupa ve Amerika'nın birçok şehrinde İranlı yurtseverler ve devrimciler CIA ve SAVAK'ın gizli ajanları tarafından köşebaşlarında öldürülüyorlardı.

Ama 1978 yılbaşında İran halkı Şah'ın hesabını bütünüyle görmek için bir kez daha ayağa kalktı. Şah yine kan ve zulümle bu haklı isyanı bastırabileceğini sandı. Gözlerini kırpmadan binlerce İranlı emekçiyi katlettirdi. Ama her katliam onbinlerce yeni insanı mücadele saflarına katıyordu. Her büyük gösteri kanla noktalanıyor, ama İran halkı bir yenisine daha büyük bir güç, azim ve fedakarlıkla hazırlanıyordu. Kan ve zulüm mücadeleyi durduramayınca Şah eskimiş yöntemlererine yeniden sarıldı. Bir yandan kırbacını şaklatırken öte yandan sahte liberalizm masallarını söylemeye başlamadı. Ama İran halkının karnı bu kuru vaatlere doymuş, masal dinlemekten usanmıştı. Halkın istediği, iş, toprak, ekmek ve özgürlüktü.

Işte Şah'ın zulüm ve sömürü üzerine kurulmuş tahtını yıkan milyonlar. Dünya gericiliği onları baldırıçıplaklar çapulcular diye nitelendiriyordu.

Halk, ateş kusan namluların, tankların üzerine ellerindeki taş ve sopalarla yüreklerinde yanan özgürlük ateşiyle yürüdü. Bir yıl boyunca İran kentlerinin sokakları "Şah'a Ölüm, Halka Hürriyet" haykırışlarıyla inledi. İran'daki sömürü ve zulüm düzeni artık temellerinden sarsılmaya başlamış. İran topraklarında faşist Şah'a yer kalmamıştı. Ve Şah 16 Ocak' da artık yalnızca canını kurtarmak için İran'ı terk ediyordu.

37 yıl kan ve zulümle ayakta kalan İran tahtını bırakan Şah şimdi daha önce hizmet sunduğu efendilerinin kolları arasına dönmüş bulunuyor. Tahran havaalanından ayrılırken kısık sesle söylediği "Yeniden geri döneceğim" sözlerine ise kendi bile inanmıyor.

İranlı kadınlar bir yıldır halk hareketinin en önünde

Kısa bir süre öncesine kadar yıkılmaz gözüyle bakılan bir saltanatı sona erdiren, İran halkının gücüdür. Dünya gericiliğinin baldırı çıplaklar takımı, anarşistler, çapulcular, diye söz ettiği İran halkı demirden yumruğu ile kazandı zaferi. Abadan'ın petrol işçisi, Kum'un köylüsü, Tahran'ın öğrencisi sokaklarda can vererek, kan dökerek zulmün ve sömürü düzeninin temellerini sarstılar. İran halkı halkların gücüne inanmayanlara da gereken dersi verdi.

Onların kazandığı bu zafer bütün dünya halklarına kutlu olsun

Onyıllardır süren baskı ve zulüm, zalimin tahtını kurtaramadı

1953'de yabancı petrol şirketlerini millileştiren Musaddık, İran halkının da aktif desteğini kazanmıştı.

16 Eylül 1941: Alman yanlısı bir politika izleyen Rıza Şah Amerikan emperyalizmi ve müttefikleri tarafından devrildi. Amerikan emperyalizminin, güvenilir adamı M.Rıza Pehlevi, İran'ın yeni Şah'ı oldu.

8 Mart 1951: İran petrollerini millileştiren Musaddık yetkileri yavaş yavaş ele geçirmeye başladı.

16 Ağustos 1953: Şah yanlısı subaylar tarafından girişilen darbe sonuçsuz kaldı. Şah İran'ı terk ederek Roma'ya kaçtı.

19 Ağustos 1953: Amerikan emperyalizminin desteğinde karşı bir darbe düzenleyen General Zahidi Musaddık'ı devirdi.

22 Ağustos 1953: Durumun kendi çıkarları doğrultusunda gelişmesi üzerine Şah İran'a geri döndü.

Mayıs 1956: Emperyalist haber alma örgütleri ile sık işbirliği halinde İran halkına kan kusturan Savak kuruldu.

Ocak 1962: Köylülerin faşist Şah rejimine karşı yükselen mücadelesini sulandırmak amacıyla "Ak Devrim" adı altında bir demagojiye başvuruldu.

5-6 Haziran 1963: Yüzbinlerce kişinin katıldığı Şah aleyhtarı gösteriler kanla bastırıldı. Humeyni sınır dışı edildi.

Kasım 1977: İran'da birbiri arkasına sıralanacak ilk gösteriler başladı. Şah'ın Amerika'yı ziyareti sırasında Şah'ı protesto eden çok sayıda İranlı öğrenci tutuklandı.

7-9 Ocak 1977: Kum kentinde ayağa kalkan binlerce kişiye ordu birlikleri silahla cevap verdiler, 60 kişi öldü.

18 Şubat 1978: Tebriz'de İşçi-emekçi geniş köylü ve gençlik kitlesinin oluşturduğu gösteride ordu birlikleri 100 den fazla kişiyi katlettiler.

2 Haziran 1978: Sürgündeki liderler yeni yıldan bugüne kadar 5000'den fazla kişinin öldürüldüğünü açıkladılar.

Temmuz-Ağustos 1978: Meşhed, Şiraz ve İsfahan'da büyük gösteriler sürerken Abadan'da Savak'ın kundakladığı sinemada 400 kişi öldü.

8 Eylül 1978: Tahran Kanlı Cuma. Ordu birlikleri göstericilerin üzerine hedef gözetmeksizin ateş açtılar, bine yakın kişi hunharca katledildi. Faşist Şah rejimi bunla da yetinmedi ve 6 ay süreyle sıkıyönetim ilan edildiğini açıkladı.

29 Ekim 1978: İran halkı sıkıyönetime de baş eğmedi ve Şah aleyhtarı gösteriler hızla yükseldi. Abadan'da petrol işçileri greve gittiler.

1-2 Kasım 1978: Tahran ve Tebriz'de milyonlarca kişinin oluşturduğu Şah aleyhtarı göstericiler sıkıyönetim barikatlarını da yıkarak sıkıyönetimin geçersiz kıldılar.

7-8 Kasım 1978: Şah ayakta kalmak için eski oyunlarına başvurmaya başladı. Göstermelik olarak Savak Başkanı ve suistimal yaptıkları öne sürülen eski bakanlar tutuklandı.

19 Kasım 1978: İki süper devlet birbirlerini İran'da darbe girişimine girişmekle suçladı.

11 Aralık 1978: Tahran'daki gösteriye 2 milyona yakın kişi katıldı.

27 Aralık 1978: Genel grev tüm ülke çapına yayıldı. Petrol ihracatı durdu. İran Havayolları, Posta-Gümrük işçileri grevlere katıldılar.

4 Ocak 1979: Azhari'nin istifası üzerine Bahtiyar'ın yeni başkan olduğu açıklandı.

6 Ocak 1979: Bahtiyar hükümeti kuruldu.

11 Ocak 1979: Washington Şah'ın "dinlenmek üzere" ülkeden ayrılacağını açıkladı.

16 Ocak 1979: Onyıllardır süren baskı ve zulüm, zalimin tahtını kurtaramadı. Ve tası tarağı toplayan Şah soluğu kaçmakta buldu.

1953'de Musaddık Şah yanlısı generallerce devrildi. Yurt dışına kaçmış bulunan Şah İran'a döndü ve ilk iş olarak yüzlerce yurtseveri katletti.

"Üç Dünya Teorisi" İran gerçeği karşısında bir kez daha iflas etti

İran gerçeği neyi doğruladı? Sınıflar barışını savunan yeni revizyonistleri mi yoksa dünyada esas akım devrimdir diyen uluslararası komünist hareketi mi?

Evet İran'daki bu yüzyılın en büyük halk hareketlerinden biri emperyalizmin ve İran gericiliğinin suratında bir tokat gibi şaklarken aynı zamanda yeni revizyonistlerin sınıf işbirliği vaaz eden reçetelerini de buruşturup çöplüğe attı.

İki süper devlet arasındaki çelişkinin dünya üstündeki bütün çelişkileri örttüğünü iddia eden "Üç Dünyacı" şefler hayatın dayattığı gerçek karşısında bir kez daha sahte teorileriyle birlikte iflas ettiler. Üstelik İran'daki halk hareketi karşısında İran gericiliğini savunmak uğruna iki süper devlet de dahil olmak üzere dünya gericiliğinin bütün unsurları birçok kez aynı çizgiye de geldiler. Aynı mevzilerden İran devrimine saldırılar düzenlediler. Başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler Şah'ın düzenini korumak için tedbirler düşünürken aynı tür bir faaliyeti öte yanda sosyal-emperyalistler sürdürüyordu. Şah'ın zulüm düzenine karşı ayağa kalkmış olan milyonlarca emekçi ne raslantı ki ABD, Rusya ve Çin tarafından "çapulcular, baldırı çıplaklar" diye nitelendiriliyordu.

Yeni revizyonistlerin halkları devrim yolundan döndürmek için salladıkları korkuluklar boşuna. Dünya halkları sınıflar tarihinin çizdiği yolda yürüyorlar, devrimin yolunda yürüyorlar.

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

Devrimci Yol'dan

Amasya'dan bir işçi:

İki yılı aşkın bir süredir Devrimci Yol saflarında mücadele ediyorum, Ancak sınıf mücadelesi yükselip, her geçen gün daha karmaşık bir nitelik kazandıkça, siyasi dönüm noktaları ortaya çıktıkça Devrimci Yol çizgisinin bunların hiçbirine devrimci çözümler getiremediğini ve ideolojik hattından dolayı da getiremeyeceğini kavradım.

Devrimci Yol'un küçük-burjuva revizyonist-Troçkist karması siyasi hattı devrimin bütün sorunlarında yanlış çözümlemeler getirmekte, bazen sağcılık bataklığına yuvarlanmakta, bazen de maceracılık çukuruna düşmektedir.

Devrimci Yol Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasında hakemlik yapmayı siyasi bir üstünlük saymakta, çoğu zaman bu oportünist tavrıyla öğünmektedir. Oysa bu ara çizgide kalmakla Devrimci Yol, kendi kaderini kendi elleriyle çizmektedir. Devrimci Yol, ister istemez Marksizmle revizyonizm arasında parçalanacak ve bu parçalanma onun bir siyasi yoğunluk olarak ortadan kalkmasına kadar devam edecektir.

Revizyonizme karşı olduğunu iddia eden Devrimci Yol dergisi emperyalizm, proletarya partisi, Türkiye devriminin yolu, savaş ve barış vb. konularda da bütünüyle revizyonizmin mutfağından aldığı malzemeyle idare etmekte ve yine bu nedenledir ki birçok siyasi konuda revizyonist çetelerin içinde bulundukları ihanet çukuruna düşebilmektedir.

Bütün devrimciler gün geçirmeden oportünist barikatları yıkmak için ileri atılalım ve proletarya hareketinin saflarında toplanalım.

Hizip'ten

Konak/İzmir'den bir işçi:

Geçmişte benim de içinde yer aldığım tasfiyeci hizip hareketi objektif olarak devrim güçlerinin içinden onları bölmeye ve tasfiyeye çalışan revizyonist bir hareketti. Onların bütün amaçları kendilerinin de ifadesiyle şöyle özetlenebilirdi: "Büyük parçayı koparmak için, proleter devrimci hareketi parçalamak." Ama proleter devrimci hareket onların tasfiyeci girişimlerine hiçbir hayat hakkı tanımadı.

İdeolojik geriliğim nedeniyle tasfiyeci şeflerin amaçlarına bir süre için ben de alet oldum. Şefler örgüt yıkıcılığına geldimi aslan kesiliyor ama iş siyasi ve ideolojik bir hat çizmeye dayattım yan çizmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Yıkıcılıkta ortalığı toza dumana boğanlar Türkiye devriminin yolunu aydınlatmak için hiçbir adım atmıyorlardı. Bütün yaptıkları ya bu konular gelip dayattı mı yan çizmek ya da eski revizyonist düşüncelerini kısık sesle tekrarlamaktı.

Hizipçi şefler etkiledikleri devrimcileri aylarca mücadeleden ve devrimden uzak tuttular. Ne idüğü belirsiz 'öğrenme grupları' kurdular. İşi Stalin'i revizyonist diye suçlamaya kadar vardırdılar. Hizipçi, komplocu niteliklerinden dolayı yeni hiziplerin ortaya çıkması gecikmedi. Her konuda ayrı şeyler söyleyen insanlar elbette birarada duramazlardı. Ama çok geçmeden yüreği devrim ateşiyle yananlar devrim kaçkınlarından koptular. Hizipçi şeflerin etkileyebildikleri bütün devrimciler çok kısa bir süre içinde onlardan uzaklaştılar.

Geçmişte revizyonist hizip şeflerine karşı Marksizmi ve partiyi savunan proleter devrimci hareket tasfiyeci şefleri bir kez daha yerlerinden kalkamayacak biçimde siyasi ve ideolojik darbelerle çökertti. Proleter devrimci hareket bugün de revizyonizme, her renkten oportünizme karşı yılmaz bir mücadele veriyor ve bütün devrimcileri çatısı altında topluyor.

Devrim için mücadele eden bütün insanlar bizi birbirimizden ayrı tutan tekke duvarlarını yıkalım. Devrimin ve partinin önüne dikilen bütün barikatları parçalayalım. Partinin, Türkiye proletaryasının devrimci partisinin çatısı altında birleşelim.

Halkın Birliği'nden

Ankara'dan devrimci bir öğrenci:

Ben Ankara'da okuyan bir öğrenciyim. Uzun bir süre Halkın Birliği saflarında mücadele etmeye çalıştım. Gerek proleter devrimci hareketin revizyonizme ve oportünizme karşı yürüttüğü kararlı mücadele, gerekse Halkın Birliği'nin ideolojik-siyasi iflasıyla 'Üç Dünyacı' karşı-devrim yolunun yolcusu haline gelmesi bu saflardan ayrılmamı ve proleter devrimci saflara katılmamı sağladı.

Halkın Birliği doğduğu günden bu yana proleter devrimci hareketin taklitçisi olmaya çalıştı. Ama bunu dahi beceremedi. Aceleci bir anlayışla 'Üç Dünya Teorisi'ni sözde reddetti ama gerçekte bu teoriden kaynaklanan veya bu teorinin siyasi sonuçlarına varan tezlerini bütünüyle korudu. Proleter devrimci hareketin dışında bir tekke oluşturabilmek için devrimci hareketin savunduğu görüşleri, kendisine yönelttiği eleştirileri görmezlikten geldi. Ama hayat bu tutumu da iflas ettirdi. Ayrı bir tekke olarak kalmanın yolları da tıkandı. Revizyonizm ve bölücülük Marksizm-Leninizm karşısında bir kez daha yenildi.

Bütün devrimcilerin yaptığı gibi bu tekke içinde kalmanın halka ve devrime ihanet olacağını görerek Halkın Birliği saflarını terk ediyorum. Şimdi eninde sonunda batacak olan bu gemide Halkın Birliği şeflerinden başka kimse kalmamıştır. Bütün taşıdığı mal revizyonizm ve proletarya hareketine düşmanlık olan bu gemi şimdi hızla karşı-devrimin limanına doğru yaklaşmaktadır.

Halkın Birliği ve diğer ortayolcu revizyonist-oportünist akımlar içinde yer alan bütün devrimciler tekke şeflerini yalnız bırakın, Parti Bayrağı altında toplanın.

D. Halkın Yolu'ndan

Tunceli/Güleç köyünden bir devrimci:

Ben Tunceli'nin Güleç köyünden devrimci bir köylüyüm. Bir süre Halkın Yolu'nun ortayolcu çizgisinin etkisi altında kaldım. Halkın Yolu şeflerinin Aydınlık'ın karşı-devrimci karargahına iltica etmeleri üzerine de D. Halkın Yolu'nda mücadele etmeye çalıştım. Yeni şefler eski çizginin bütünüyle gözden geçirileceğini, 'Üç Dünya Teorisi'nin eski çizgi üzerindeki etkilerinin temizleneceğini belirtmişlerdi. Oysa kısa bir süre için de bu sözlerin yalnızca eski tekkeyi ayakta tutmak için söylendiği ortaya çıktı. Onların değiştirdikleri yalnızca Halkın Yolu'nun önüne bir 'devrimci' ibaresi koymalarından ibaretti.

Halkın Yolu'nun yeni şefleri eski çizgiyi bütünüyle korudukları gibi, onun devrimci olduğunu eski şeflerin bu çizgide hiçbir etkisinin olmadığını dahi iddia edebilirler. Oysa eski çizginin kimler tarafından yaratıldığı gün gibi ortadaydı.

Proleter devrimcilerin Halkın Yolu'na yönelttiği eleştiriler karşısında yeni şefler de sessizliği tercih ettiler. Çizgilerini düzeltmeyi, daha doğrusu bu oportünist hattı bütünüyle reddetmeyi göze alamadılar. Koltuklarına sıkıca yapıştılar. Devrime ve Türkiye halkına karşı sorumluluk duygularıyla hareket etmediler.

Bütün bu nedenlerden dolayı D. Halkın Yolu saflarını terk ediyor ve proleter devrimcilerin saflarına katılıyorum. D.Halkın Yolu saflarındaki bütün devrimcileri oportünist barikatları yıkarak parti bayrağı altında toplanmaya çağırıyorum.

İGD'den

Samsun'dan S. Türk:

Uzun bir süredir İGD saflarında yer alıyordum. Siyasi ve ideolojik düzeyimin düşüklüğünden Marksizmle revizyonizm arasındaki mücadeleyi ve ayrımı uzun bir dönem kavrayamamıştım. Ancak İGD'nin sosyal-emperyalizm uşağı faşist karakteri benim gerçekleri görmemi kolaylaştırdı.

İGD saflarında kaldığım süre içinde proleter devrimci harekete karşı düşmanlık duygularıyla eğitildim. Ama Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nın faşizme ve sosyal-faşizme karşı verdiği mücadele beni revizyonizmin niteliği konusunda aydınlattı.

Artık İGD saflarında kalmanın sosyal-emperyalistlere biraz daha uşaklık etmek olduğunu anlıyor ve halkıma ve devrime hizmet etmek için proleter devrimci saflarda yerimi alıyorum. Yüreği devrim için çarpan tüm insanları Parti Bayrağı altında toplanmaya çağırıyorum.

Yaşasın işçi sınıfının devrimci partisi!

Türkiye işçi sınıfının yiğit savaşçısı Mustafa Suphi ve yoldaşlarını anıyoruz

Gelir günler gelir, yarem sarılır,
Bir gün olur elbet hesap sorulur
Bir yarım Acem'den Çin'den çevrilir
Bir yarım deryada çalkalanır şimdi

"Yareleri tuz içinde kanıyor
Uyku basmış ela gözler sönüyor
Bir yanında Suphi, Nejat ölüyor
Bir yarım deryada çalkalanır şimdi"

MUSTAFA SUPHİ: KARARLI BİR BOLŞEVİK MİLİTANDI

Mustafa Suphi (1883-1921)

1883 yılında Giresun'da doğdu. İlköğrenimini Kudüs ve Şam'da ortaöğrenimini Erzurum'da tamamladı. İstanbul Hukuk Mektebini ve Paris Siyasi Bilimler Yüksek Okulu'nu bitirdi. Paris'te iken o günün anti - emperyalist, anti-sömürgeci mücadelesinin enternasyonal liderlerinden Jean Jaures'le tanışmış, sık sık görüşerek ondan etkilenmişti.

1911 yılında Türkiye'ye döndü ve İstanbul'da gazeteciliğe başladı. Tanin, Servet-i Fünun ve Hak gazetelerinde makaleler yazdı. 1912 yılında Ahmet Ferit'in İlham gazetesinin yazıişleri müdürlüğünü yaptı. O günler henüz Marksist değildi, ama yılmaz bir özgürlük savaşçısı ve demokrattı. O günlerde İttihat ve Terakki'nin işçi sınıfı ve emekçi halkın taleplerini bastırmaya yönelik siyasetini eleştiriyor ve İttihatçılarla mücadele ediyordu. 1913 yılında İttihat ve Terakki yönetiminin ülkeyi Almanya'nın yedeğinde emperyalist yağmacı savaşa sokmasına karşı çıktı ve bu nedenle Sinop'a sürgün edildi.

MUSTAFA SUPHİ BOLŞEVİZM YOLUNDA

Sinop'ta cezaevinden kaçmayı başararak önce Yalta'ya oradan da Sivastopol'a geçti. Devrimci öğretiyi kavramak, Çar despotizmine karşı mücadele eden Rusya halkına omuz vermek için orada kaldı. Ancak Çar polisi onu kısa zamanda yakalayarak, Kaluga kentine sürgün etti ve oradan da Uralsk'a gönderildi. Bu sürgünler boyunca devrimci çevreler edindi ve Marksizmi inceledi. Sonunda Bolşevik Partisinin militanları ve önderleriyle ilişkiye geçti.

1915 yılında, artık Rusya'daki sınıf mücadelesini bütün çizgileriyle tanıdı, Marksizmin tek temsilcisi Lenin ve onun partisi olduğunu görüp, Bolşevik Partisinin saflarına katıldı.

Bolşevik Partisinin bir militanı olarak yüce Lenin'in önderliğinde Bolşevik yoldaşlarıyla birlikte, Çar despotizmine karşı mücadele etti. Emperyalist kölelik zincirini kıran, Çar despotizmini yıkarak, dünya proletaryasına ve emekçi halklarına yol gösteren büyük Ekim Devrimi'ni, sömürü ve zulmün yok edildiği sosyalist sistemi yaşadı.

TÜRKİYE HALKININ KURTULUŞ BAYRAĞI: BOLŞEVİZM VE MUSTAFA SUPHİ, TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'Nİ KURUYOR

Doğu halklarının emperyalist köleliği yıkmak için ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin önemini kavrayan Mustafa Suphi yoldaş, Doğu'daki devrim ateşini alevlendirmek için 1917'den sonra, Başkırt-Tatar devrimcileriyle birlikte Moskova'da "Yeni Dünya" gazetesini çıkararak, savaş tutsakları arasında propaganda ve örgütleme çalışması yaptı. Buradaki Türkleri tek bir sosyalist örgüt içerisinde toplamaya çalıştı. 1918'de Türk Sosyalistleri Birinci Kongresini topladı. Kongrede başkan seçildi. Moskova, Samara, Kazan, Saratof ve Rezan'da Türk sosyalist örgütlerini kurdu.

Stalin yoldaşın önderliğindeki Milliyetler Halk Komiserliğine bağlı Doğu Halkları Merkez Bürosunun Türk Bölümü Başkanı oldu. 1919 Martında toplanan Üçüncü Enternasyonal'in ilk kongresine delege olarak katıldı. Aynı gün İngiliz-Fransız desteğinde Sovyet iktidarına karşı ayaklanan Denikin'e karşı Kızıl Ordu saflarında savaştı.

1920 Eylülünde Komintern'in kararıyla Bakü'de toplanan Doğu Halkları Kurultayına delege olarak katıldı. Orada Ethem Nejat'la buluşarak diğer Türk komünistleriyle birlikte 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi'nin ilk kongresini topladı.

Mustafa Suphi, emperyalist işgal altındaki Türkiye halkının mücadelesiyle yakından ilgilendi ve gücü oranında savaşa katkıda bulundu. Savaş süresince Komünist Partisinin ideolojik-siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korumasını I. Kongrede yayınlanan bildiri ile vurguladı.

Mustafa Suphi önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Partisi, Kemalistleri korkutuyor, onun işçiler ve köylüler arasındaki faaliyetini yok etmek için planlar hazırlıyordu. Kemalistlerin ilk adımı sahte "Komünist Partisi" kurmak oldu. Ancak, Mustafa Suphi ve diğer yoldaşlar, bunun maskesini kısa sürede düşürdüler. Mustafa Suphi, Türkiye halkına önderlik etmek için Türkiye'ye gelmede her yola başvuruyordu. Bunu fırsat bilen M.Kemal onlarla "görüşmek istediği"ni ve TKP'nin faaliyetlerine izin verileceğine dair haber gönderdi. M.Suphi ve yoldaşları bu sahte çağrıların karşısında ihtiyatlı olmak gerektiğini biliyordu. Ancak bir an önce mücadeleye katılmak için de bunu kabul ederek, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı Türkiye'ye geldi. Kars'ta bazı olaylar olmuş, Erzurum'da halk gericiler tarafından kışkırtılmıştı, Mustafa Suphi'ye "halksızı taşlarla karşılıyor, geri Rusya'ya dönmeniz gerek" diyerek Trabzon'a gönderildiler. Trabzon'da önce tutuklandılar, işkence yapıldı, silahları alınarak bir sandala bindirilerek komplonun son sahnesine geçtiler. Mustafa Suphi ve diğer yoldaşlarının sandalı yola çıkar çıkmaz, kiralık katillerin motoru da denize açıldı ve kan kusan silahlarıyla 15 yoldaşı katlettiler. Son nefeslerine kadar devrim için çarpışan bu 15 komünist, Türkiye halkının tek devrimci önderiydi, Türkiye Komünist Partisi'nin başkanıydı. Bu katliamla birlikte, Türkiye devrimci hareketi önderliğinden koparılıyor ve Partinin önderliği, proletarya hareketini düzenin bir unsuru haline getiren işçi sınıfının yolunu her türden reformist-revizyonist anlayışla karartan Şefik Hüsnü ve güruhunca gasbediliyordu.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı katledildi, ama inancı, döktükleri kanıyla kızıllaşan bayrağı bugün, faşist diktatörlüğün burcuna dikiliyor, parti bayrağı yeniden göndere çekiliyor.

Mustafa Suphi'nin yolundan yürüyoruz

28 Ocak 1921 gecesi Karadenizin karanlık suları içinde öldürülen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımızı 58 yıl sonra bugün bir kez daha anıyoruz. Onların Türkiye proletaryasına emanet ettikleri kızıl bayrağın yeniden yükseklere çekildiği bir dönemde Türkiye proletaryasının bu ilk devrimci önderlerinin anıları O'nun partisinin gerçek mirasçılarına ve kutsal davasının savaşçılarına ışık tutuyor. Onların, Türkiye komünist hareketinin bu ilk öncülerinin davası bugün yine bütün canlılığı ile yaşıyor ve onların hayatlarını adadıkları komünizm davası modern revizyonizme, uluslararası yeni revizyonizme Troçkizme karşı yürütülen yılmaz bir mücadele içinde ilerliyor.

MUSTAFA SUPHİ'NİN ADI BİRLİK ÇAĞRISIDIR

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını proleter devrimcilerin en üst düzeydeki birliğini gerçekleştirmeye çalıştığımız ve bu mücadelenin hızla sonuçlarını aldığımız bir dönemde anıyoruz. Mustafa Suphi'nin adı başlı başına bir birlik çağrısıdır. O hayatını komünizm davasına adadığı andan başlayarak ölünceye kadar proletaryanın öncülerini bir örgüt çatısı altında birleştirmek, proletaryanın örgüt sorununu çözmek için mücadele etti. Daha 1918'de Rusya'da bulunan Türkiyeli komünistlerle birlikte Türkiye İştirakiyyun Teşkilatını kurarken bütün düşüncesi Doğu'da esen devrim rüzgarını örgütlü bir güçle karşılamaktı.

58 yıl önce Bakü'de Türkiye Komünist Partisi'nin Birinci Kuruluş Kongresine Türkiye proletaryasının bütün öncü güç ve örgütlerini biraraya getirmek için büyük bir çaba sarfetmişti. Anadolu'nun içlerinden Almanya'ya, Rusya'dan Kafkasya'ya kadar Ekim Devriminin estirdiği fırtına ile dağılmış olan bütün Türkiyeli komünistleri parti çatısı altında birleştirmek için mücadele etti. O, 3.Enternasyonal'in de yorulmak bilmez bir örgütleyicisiydi. Doğu halklarının komünistlerini; Hintlileri, Afganları ve İranlıları örgütlemek için Stalin yoldaşın yanında mücadele etti. İşte bütün bu nedenlerden dolayı Mustafa Suphi'nin adı herşeyden önce bize örgüt, birleşik parti düşüncesini hatırlatır.

Bugün Mustafa Suphi'yi anmak onun birlik, örgüt ve parti davasına sahip çıkmakla mümkün olabilir, Türkiye proletaryasının öncü müfrezesini inşa etmek için mücadele etmekle mümkün olabilir. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Türkiye gericiliği tarafından katlinden sonra sağ oportünist bir hattın izleyicisi olan ve daha sonraki gelişmesi içinde bütünüyle bir ihanet tekkesi haline dönüşen TKP'nin bayrağı ancak böylece yeniden göndere çekilebilir.

Mustafa Suphi'nin anısına layık olmaya çalışacak ve proleter devrimcilerin birliği ve proletaryanın devrimci partisinin inşası için mücadelemize yılmadan devam edeceğiz.

Aydınlık-TİKP'den

Ankara'dan 4 devrimci:

Bizler 3 yıldır Aydınlık saflarında yer alan dört devrimciyiz. Üç yıl boyunca Aydınlık saflarında gericiliğe hizmet ettiğimizi kavrayamadan mücadele etmeye çalıştık. Ancak hem uluslararası planda hem de ülke içinde revizyonizmle Marksizm arasında gelişen mücadele içinde 'Üç Dünya Teorisi'nin ve Aydınlık-TİKP çetesinin gerçek yüzünü görebildik.

Aydınlık üç yıl boyunca bize faşizme karşı mücadeleyi maceracılık diye yutturmaya çalıştı. Faşist diktatörlüğe ve faşist cinayet şebekelerine karşı yürütülen her mücadeleyi anarşizmle damgaladı. Onlar "şebekesi olan herkes okula girebilir" diyerek sözde "öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği için" büyük bir siyaset tespit ettiklerini sanıyorlar. Oysa gerçekte halk gençliğinin öğrenim özgürlüğünü ve can güvenliğini dinamitliyorlar. Savunmasız gençliği cinayet şebekeleriyle aynı çatı altına sokmaya çalışarak faşist katillerin cinayetlerine ortak oluyorlar.

45 milyonu birleştirme çağrıları yaparak gerçekte Demirel, Türkeş vb. halk düşmanlarıyla birleşme isteklerini açığa vuruyorlar. Onlar Türkiye devrimine ve proletarya hareketine karşı karşı-devrimci bir cephe kurmaya çalışıyorlar. Onların bu çağrısının büyük burjuvazi ve ... sözcülerinin bugünlerde yaptıkları çağrılardan hiçbir farkı yoktur.

Uluslararası yeni revizyonizmin bu yerli uzantısının saflarında bir dakika fazla durmak Türkiye halkına ve Türkiye devrimine ihanettir. Bu karşı-devrimci çetenin saflarını terk ediyor ve Türkiye proletaryasının gerçek devrimci hattını savunan Parti Bayrağı altında toplanıyoruz.

Aydınlık-TİKP saflarında bulunan bütün dürüst insanlara çağrımız bir an önce bu karşı-devrimci tekkenin barikatlarını yıkın. Proletarya hareketinin saflarına katılın.

Kurtuluş'dan

Ankara'dan devrimci bir öğrenci:

Bir süre öncesine kadar Kurtuluş saflarında mücadele etmeye çalışıyordum. Ancak Türkiye devrimci hareketinin bugün gelinen aşamasında bu çizginin bütünüyle revizyonizme hizmet eden bir hareket olduğunu gördüm.

Kurtuluş dergisinin bütün siyasi ve ideolojik hattı esas olarak revizyonizmden kaynaklanmaktadır. Bunun en açık ifadesi Kurtuluş şeflerinin pratikte attıkları adımlardır. Onlar her hareketlerinde sahte TKP'nin borusunu öttürüyorlar. Kısa vadeli hesaplar uğruna bütün ortayolcu akımlar gibi ilke tanımıyorlar. Bugün burada sosyal-faşistlerle kolkola girerken yarın başka bir yerde proleter devrimcilerin ittifak çağrılarını kabul ediyorlar. "Nabza göre şerbet vermeyi" devrimci bir tavır olarak görüyorlar. Ama onların bu tutumu halka ve devrime değil gericiliğe özellikle de sosyal-emperyalizme ve onların uzantısı revizyonistlere hizmet ediyor.

Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı dergilerinin eleştirileri karşısında tutarlı hiçbir tavır alamıyorlar. Cevapları ya küfür ya da suskunluk oluyor. Ucuz yolla proleter devrimcilerin eleştirilerinden kurtulacaklarını düşünüyorlar. Ama hiç bir barikat, oportünist ve ilkesiz tutum devrimcilerin parti bayrağı altında toplanmasını engelleyemiyor ve engelleyemeyecektir.

"Devrimci Halkın Birliği"nin" sınıf sendikacılığı anlayışının eleştirisi

"Devrimci Halkın Birliği" 44.sayısında Halkın Kurtuluşu taraftarlarının İSDEMİR'deki mücadelesini eleştiren daha da önemlisi kendi yoz-burjuva sendikacılık anlayışını sergileyen üç yazı yayınladı. Bu yazılardan ikisi İSDEMİR'deki mücadeleyi eleştiriyor, "Teori Pratik İçindir" sayfasında da genel olarak sınıf sendikacılığından ne anladığını ortaya koyuyordu. Hemen sonraki sayılarında aynı sayfada "Gençlik Siyasetini" koymasından anlaşıldığına göre,bu yazı "DHB"nin sendikalar siyasetine tekabül etmektedir. Bu bakımdan da özel bir öneme sahiptir.

Görünen odur ki, "DHB" çöken tekkeyi ayakta tutmak için alelacele özgül siyasetler koymakta, tabandaki devrimcilerin gözünü boyamaya, yeni umutlar (!) yaratmaya çalışmaktadır. Ama ne var ki, ortaya konan siyaset bütün iddiacılığına rağmen tam bir hiçtir. Bütün "biz proleter devrimciler"(!), "sınıf sendikacılığı" terimlerini yerli yersiz tekrarlarına rağmen, söylenenlerin ne "proleter devrimcilikle" ne de (tabi bunun bir sonucu olarak) sınıf sendikacılığı ile bir ilişkisi vardır.

Yazılarda, Halkın Kurtuluşu taraftarlarının İSDEMİR'deki mücadelesini karalayan, ve "DHB"yi "öncülük", "mücadele" "devrimcilik" gibi hiç olmadıkları yerde arayan tekkeyi ayakta tutma siyasetini bir yana bıraksak bile, az çok Marksizmle ilgisi olan, bu yazıları okuyan birisi şunu düşünür: Marksist-Leninistlerin,oportünizme revizyonizme karşı yürüttüğü bunca mücadeleden sonra, böylesine yoz - burjuva bir siyaset Marksizm-Leninizm adına, sınıf sendikacılığı adına nasıl ortaya atılabilmektedir? Ama yine okur düşünecektir ki; oportünizm ve revizyonizmin en temel belirtilerinden birisi de siyasi körlüktür, ve "DHB" şeflerinde bu hastalık hayli ileri boyutlara varmıştır.

"DHB" şeflerinin, tekkenin yıkılmasından korkuları o kadar açıktır ki, yazıların her satırında birkaç "çamı birden devirmekte"dirler. Bunun içindir ki,söylenen saçmaların tümünü bir ya da birkaç yazıda eleştirmek mümkün değildir. Bu nedenle biz bu yazımızda, "DHB"ni reformcuların ve revizyonistlerin kucağına iten anlayışının genel hatlarını eleştireceğiz ●

"DHB" SENDİKAL EYLEMİN İÇİNDE BULUNDUĞU KOŞULLARI KAVRAMAMIŞTIR

"DHB" mevcut sendikaların yönetiminin proleter devrimcilerin eline geçmesinin bu sendikaların sınıf sendikaları haline gelmesi için yeterli olduğunu belirttikten sonra sendikal hareket içindeki sapmaları şöyle niteliyor:

"Bunlardan ilki ekonomik mücadeleyi işçi sınıfı mücadelesi içinde en önemli yere koyan ve devrimci mücadeleyi reddeden ekonomizmdir. Ekonomistlere göre günlük mücadele her şeydir, nihai amaç ise hiçbir şeydir. vb. vb...

"İkincisi sendikalizmdir.Bu akımda ekonomizmle özde aynıdır, işçi sınıfı ve onun öncü rolünü reddeder.İşçi sınıfı partisini değil de, işçi sendikalarını işçi sınıfının en önemli hatta tek örgütü sayar. vb. vb...

"Son olarak, sendikaların ve işçi sendikalarının (!) içinde çalışmanın önemini küçümseyen "sol" sapma gelir."Sol"lar gerici sendikalar içinde çalışmayı küçümser, hatta reddederler vb. vb." ("DHB" S.44 s.12)

«DHB»nin sendikacılık anlayışı, «Üç dünyacı» sendikacılık anlayışı ile modern revizyonist sendikacılık anlayışının bir kırmasıdır

Marksizmden az çok haberi olan herkes bilir ki, "DHB"nin bugün sendikal harekette sapma akımlar olarak ilan ettiği sendikalizm ve ekonomizmin işçi sınıfı hareketi içindeki tehlikeli bir sapma olmaktan çıkışları, 19. yy. sonlarında Marks'ın ve 20.yy. başlarında Lenin'in çabalarıyla olmuştur. O günden bugüne de bu akımlar işçi sınıfının sendikal eylemi içinde ciddi bir tehlike teşkil etmemişlerdir.

Şimdi "DHB"nin şefleri bağıracaktır: "Ya partilerüstü politika vaaz edenler", "işçilere siyasetin dışında durmayı önerenler", "partisizliği önerenler", "Halil Tunç vb. ekonomist, sendikalist değil midir" Bu baylara bir tek kelimeyle cevap verilebilir. Hayır. Ne bu söylenenleri önerenler, ne de Halil Tunç ekonomist ya da sendikalist değildir. Çünkü, ekonomizm ve sendikalizm işçi sınıfının tarihine ilişkin akımlardır.Ve çıkışları kendiliğinden hareket içinde olmuş, Marksizmin işçi sınıfı hareketine hakim olmasıyla birlikte etkinliklerini yitirmişlerdir.Bugün çeşitli soydan sendika ağaları tarafından temsil edilen ve kaba bir bakışla ekonomizmin ve sendikalizmin sloganlarını tekrar ediyormuş gibi görünen sendikacılık akımları,ekonomizm ve sendikalizm gibi kendiliğinden hareket içinde ortaya çıkmış sapmalar değil, tersine, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, uluslararası burjuvazinin doğrudan,ideolojik, siyasi, örgütsel ve parasal desteğine sahip akımlardır. Ve CİA'dan Vaşington'a,KGB'den Moskova'ya uzanan iplerle yönetilmektedirler. Bütün kapitalist-revizyonist ülkelerde faaliyet gösteren bu akımlar, işçi sınıfı hareketini yozlaştırmak ve onu kapitalist-revizyonist sisteme yönelen bir tehlike olmaktan çıkarmaya çalışmaktadırlar.Kuşkusuz bu görevlerini yerine getirirken, ekonomizmin ve sendikalizmin yöntemlerini kullanmaktadırlar. Ama bu durum bu akımların ekonomist ve sendikalist olduğunu belirlemez. Tersine bunlar, ekonomizmin ve sendikalizmin sloganlarını sadece gerekli ve yararlı gördükleri için kullanmaktadırlar. Yoksa, ekonomist ve sendikalist olarak değil. Örneğin bugün "DHB"nin sınıf sendikacılığı anlayışı, ekonomistlerin ve sendikalistlerin sendikacılık anlayışından zerre kadar ileri değildir ve onlarınkine görünüş olarak pek benzemektedir . Ama bugün biz "DHB" ekonomist ya da sendikalist bir anlayışı savunuyor diyebilir miyiz? Böyle bir tespit bugünkü konumuyla "DHB"yi çok masum göstermek olmaz mı? Elbette öyle olur. Çünkü "DHB"nin bu anlayışı, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"nden ayrı olmadığı gibi revizyonizmin uluslararası burjuvazi ile olan bağlantısından ayrı değildir. Bunun içindir ki, "DHB"nin sendikacılık anlayışını ekonomizm ya da sendikalizm olarak nitelemek (görünüşte çok benzemesine rağmen) "DHB"yi aklamak olur. Çünkü onun esas niteliği modern revizyonist sendikacılığın bir türevi olan "Üç Dünyacı" revizyonizmin sendikacılık anlayışı ile modern revizyonist sendikacılık anlayışının bir kırmasıdır. Bugün "DHB"nin, bir revizyonist sendikacıların, bir reformcu sendikaların peşinden koşuyor olması, faşizmle,faşist sendikacılıkla mücadele ediyorum paravanası arkasında, bu burjuva sendikacılık akımlarını "ilerici", "devrimci" ilan etmesinin nedeni revizyonizmle olan güçlü bağlantısıdır.Yoksa ekonomist-sendikalist eğilimleri değil.

"Devrimci Halkın Birliği"nin işçi sınıfı sendikal hareketi içinde sapma olarak tespit ettiği üçüncü büyük tehlikeye gelince, bu da "sol"culukmuş.Bu tespitin yapıldığı yazıdan bu suçlamayı "DHB"nin kime yönelttiği pek belli değilse de,İSDEMİR le ilgili yazılardan anlaşıldığına göre bundan kastedilen Halkın Kurtuluşu'dur.Suçlamanın saçmalığını açıklamadan önce şunu belirtelim ki, "DHB"nin bu dahiyane tespiti de, yukarıdaki iki akım gibi işçi sınıfının sendikal eyleminin geçmişine ilişkindir ve 1920'lerde Lenin tarafından mahkum edildikten sonra işçi sınıfı hareketi içindeki etkinliğini yitirmiştir.Ama o günden bugüne bu öcü,işçi sendikalarının yönetimini gasbeden ve buraları burjuvazinin bir mevzisi haline getiren, oportünist, reformist,revizyonist vb. her soy burjuva akım için devrimcilere yöneltilen "geçerli" bir suçlama olmuştur.Bugün İspanya'da AOA, Almanya'da RGO, Türkiye'de sınıf sendikacılığı, aynı suçlama ile geriletilmeye çalışılmaktadır. "Gerici sendikalarda çalışmayı reddediyorsunuz", "işçi sınıfı hareketini bölüyorsunuz (!) vb. Ama bu paslı "Demokles kılıcı" pek işe yaramayacaktır . Sınıf sendikacılığı, bütün sahte suçlamalar gibi bunu da yerle bir edecektir.

Eğer "DHB" dünyaya revizyonizmin, oportünizmin değil de Marksizm- Leninizmin gözüyle bakmış olsaydı; 75-100 yıl önce işçi sınıfı hareketi içinde tehlike olan ve çoktan mahkum edilip işçi sınıfı hareketinden tasfiye edilmiş akımları, 1978 Türkiye'sinde mücadele edilmesi gereken en önemli üç sapma olarak ortaya atma komikliğine düşmezdi. Ama tabi o zamanda "DHB" "DHB" olmazdı.

Oysa, bugün sınıf sendikacılığı, işçi sınıfı sendikal hareketi içinde mücadele edilmesi gereken akımlar olarak, reformcu, revizyonist ve faşist sendikacılık akımlarını görmekte, bu burjuva akımları işçi sınıfının sendikal hareketinden tasfiye etmeden işçi sınıfının tabanda birleştirilmesi ve kapitalizmi ortadan kaldırmak için seferber edilmesini olanaksız görmektedir. "DHB" soruna böyle yaklaşmadığı için reformcu ve revizyonist sendikacılığa onların eyleminden bağımsız olarak "ilericilik" "devrimcilik" vehmetmekte ve onları faşist sendikacılığın alternatifi ilan edebilmektedir. Böyle bir değerlendirmeden kalktığı için de bu burjuva sendikacılık akımlarına sınıf sendikacılığının takındığı uzlaşmaz tavrı anlayamamaktadır. Oysa çok açık bir gerçektir ki, bir burjuva sendikal akımın alternatifi bir başka burjuva sendikal akım olamaz, "DHB" bunu kendi pratiğinden bilmeliydi. Örneğin,"DHB" kendi geçmişine dönüp bakmalı, gerek sendikalar alanında gerek bir başka alanda, kendi bağımsız siyasetini bütün diğer burjuva siyasetlere alternatif olarak gösterebilmiş midir (tabi ki HK ile HK'nın platformunda girişilen eylemler hariç). Elbette ki hayır. Çünkü zaten kendi platformu burjuva bir platformdur ve ötekilere alternatif olamaz. "DHB"nin sınıf sendikacılığı adına ortaya sürdüğü platform öylesine pespayedir ki, "tabanda çalıştıklarını (!)" iddia ettikleri İSDEMİR'de işveren revizyonist-sendikacılar- reformculardan oluşan gerici cepheyi anti-faşist ilan edip katılabilmekte ve bu cepheye dayanarak, kendilerine ! oy vermeyen kadrosuz işçileri kadro verdirmemekle, işten attırmakla tehdit edebilmektedirler. Ve bundan bu "sınıf sendikacılığı" platformu hiçbir zarar görmemektedir.

«DHB» işçi sınıfına yanlış hedefler göstermekte, faşist, revizyonist, reformist sendikacılığı işçilerin gözünden saklamaktadır

"DHB"nin tahlillerinden de açıkça anlaşılacağı gibi, "DHB" işçi sınıfına yanlış hedefler göstermekte, faşist revizyonist, reformist sendikacılığı işçilerin gözünden saklamakta, sendikalizm, ekonomizm, "sol"culuk gibi sahte düşmanlar icad etmektedir.

"DHB" İŞÇİ SINIFIMIZIN BİLİNCİNİ KÜÇÜMSÜYOR

"DHB" işçi sınıfımızın içinde bulunduğu koşulları ve sendikal hareket içindeki düşmanlarını gizlemeye çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda işçi sınıfımızın bilincini küçümseyerek, henüz ekonomik mücadeleyi bile götürmekten yoksun geri bir işçi sınıfı olarak niteliyor."DHB" ukalalığını o derece ileri götürüyor ki, işçi sınıfımızın neden bu derece geri kaldığını da teorileştiriyor (!)

Ve şöyle diyor "Devrimci Halkın Birliği":

"Ülkemiz işçi sınıfı güçlü bir demokrasi mücadelesinden geçerek eğitilmemiştir. Bunun sebebi ülkemizde demokratik devrimin yapılmamış oluşudur. Bu yüzden reformizm ve revizyonizm ülkemiz işçi sınıfı üzerinde tekellerini kurabilmişlerdir...." ("DHB" S.44. s.7)

"Sınıf sendikacılığında", "işçi sınıfını birleştirmede", "doğru siyaset" götürmede bu derece iddialı olan birisinin birkaç cümle içinde bu kadar çok saçmalamasına insanın söyleyecek hiçbir şeyi kalmıyor. Ama biz yine de birkaç soru soralım.

* Amerika, Almanya, İngiltere, Fransa Rusya vb. pek çok kapitalist-revizyonist ülkede, demokratik devrim olmamış mıdır ki bu ülkelerde işçi sınıfı üstünde revizyonizm ve reformizm tekelini kurabilmiştir? Yoksa bu ülkelerdeki, işçi sınıfı üstünde Marksizm-Leninizm mi tekelini (!) kurmuştur?
* Ülkemizde demokratik devrim yapılmamış olduğu için işçi sınıfı üstünde reformizmin ya da revizyonizmin tekeli kırılamayacağına göre, işçi sınıfı demokratik devrime nasıl önderlik edecektir. Yoksa, bu revizyonizm ve reformizmin etkisi altındaki işçi sınıfı devrime önderlik edemeyeceğine göre, demokratik devrimi komprador burjuvazi ve toprak ağalarının liberal (!) kesimi mi gerçekleştirecektir?

İşçi sınıfının demokratik devrim olmadan revizyonizm ve reformizmin etkinliğinden kurtulamayacağına karar veren "DHB" bir yandan demokratik devrimi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının üstüne yıkarken, öte yandan da, sınıf sendikacılığını işçilerin kavrayamayacağına karar vererek revizyonist ve reformcu sendikacıların peşinden gidiyor.Bu nedenledir ki,bugüne kadar "DHB" şefleri, reformcu ve revizyonistlerden hiç ayrılmamış işçi sınıfının reformcu ve revizyonist sendikacılığı alt edeceğini ancak "ajitasyon" yazılarında söylemiş, ama pratik tavrı yukarıdaki tespitine uygun olmuştur. Kısaca söyleyecek olursak, "DHB" işçi sınıfından umudunu kesmiştir. Onun umudu komprador burjuvazi ve toprak ağalarının liberal (!) kesimi ile onların sendikalardaki uzantısı reformcu ve revizyonist sendika ağalarındadır.

"DEVRİMCİ HALKIN BİRLİĞİ" SINIF SENDİKACILIĞININ NE OLDUĞUNU HİÇ KAVRAMAMIŞTIR

"DHB" tekkesini ayakta tutmak için giriştiği abartma kampanyasında, sendikalara ilişkin yazdığı yazıların her. paragrafında birkaç kere "sınıf sendikacılığı" sözcüğünü geçirmekle birlikte, yazdıklarının özüne inildiğinde, durumun hiç de öyle olmadığı, o keskinlik ve ukalalık arkasında kof bir burjuva sendikacılık anlayışının yattığı görülür.

Hiç şüphesiz "DHB"nin sendikacılık anlayışının KSD-EB-VP-DY-HY vb. oportünist revizyonist siyasetlerin burjuva sendikacılık çizgisini aşamayacağı, yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, onun devrim anlayışının, işçi sınıfının devrimdeki rolünü kavrayışının (ya da kavramayışının) vb. bir ürünüdür. HK ve PB bu anlayışları daha evvel eleştirdiği için biz sorunun bu yanına değinmeyeceğiz.Burada esas olarak, sınıf sendikacılığı anlayışının neden burjuva bir çizgiyi aşamadığını sergilemeye çalışacağız.

Marksizm tarafından kesin bir biçimde saptanmıştır ki, sınıf sendikacılığının iki temel ilkesi vardır. Bunlardan birincisi: SINIF İŞBİRLİĞİNİ REDDETMEK, ikincisi ise: PROLETARYA PARTİSİNE BAĞLILIK.Ne var ki, bu iki temel ilke de "DHB"nin sendikacılık anlayışında yoktur.

"DHB" 44.sayısında, sınıf sendikacılığından ne anladığını şöyle ifade ediyor:

"Sınıf sendikacılığında,sendikal faaliyetin gereği olan sendika içi demokrasi, tabanın söz ve karar sahibi olması, devrimci eğitimi sürekli kılma (her ne demekse -HK) ve patronlara karşı kararlı mücadele ilkelerini her şart altında savunacak, hayata geçirmeye çalışacaktır." ("DHB" S.44, s.12)

İşte "DHB"nin sınıf sendikacılığı anlayışı bundan ibarettir. Bu çizgi ile "DHB" kendisini üstüne "sınıf sendikacılığı" etiketi yapıştırmış sayısız burjuva sendikal akımdan ayırabilir mi? Elbette ki hayır. Olsa olsa, bu burjuva sendikacılık akımlarının kervanına bir yenisi daha eklenir.

Açıkça görüleceği gibi,"DHB"nin sınıf sendikacılığı anlayışında, kapitalizmi ortadan kaldırma ve sınıfsız topluma varma perspektifi yoktur. Onun perspektifi sendika ağalığını yıkıp sendika içi demokrasiyi gerçekleştirmek ve patronlara karşı kararlı(!) mücadele ile sınırlıdır.Bu da sendikaların mücadele alanını kısmi taleplerle sınırlamaktan başka bir anlama gelmez. Bu alansa herkesin bildiği gibi ekonomik mücadele alanıdır ve işçi sınıfının tarihi boyunca tüm burjuva sendikacılık anlayışları işçi sınıfını bu alanla sınırlamaya çalışmışlardır. Marksizmle her soydan oportünizm arasındaki fark da bu alanın dışına çıkıp çıkmamakla belirlenmiştir.

Şimdi "DHB" şeflerine soruyoruz: Kendisine perspektif olarak kapitalizmi yeryüzünden silmeyi koymayan, emperyalizme, faşizme, feodalizme, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı mücadele etmeyen işçi sınıfını sınıf sendikacılığının programı etrafında (başka herhangi bir sendikacılık anlayışının etrafında değil) birleştirmeyi esas almayan bir sendikacılık anlayışı sınıf sendikacılığı adına layık olabilir mi?

"DHB"nin sendikacılık anlayışının böyle bir perspektifi var mıdır? Elbette ki hayır.

Peki "DHB"nin sınıf sendikacılığı anlayışı sosyalizm ve sınıfsız toplum perspektifinden yoksundur da,UDHD perspektifine sahip midir? Ne yazık ki bu soruya da hayır cevabı vermek zorunda kalıyoruz.Çünkü, UDHD eski tipte,burjuvazi önderliğinde bir burjuva demokratik devrimi değildir ve kesintisiz sosyalizme varma niteliğinin bir özelliği olarak da sosyalist görevlerle yüklüdür. Bunun içindir ki, UDHD aşamasında bile olsa ("DHB"nin MDHD anlayışı farklı olabilir) sınıf sendikacılığı sosyalist görevlerini bir an bile gözden uzak tutamaz.

Halkın Kurtuluşu daha 1977 de, "Halkın Sesi"nin revizyonist sendikacılık anlayışını eleştirirken proletaryanın sosyalist görevlerine değinerek şöyle diyordu:

"...proletaryanın görevi, bağımsızlık ve demokrasi ile sınırlı değildir. Proletarya, sosyalizm hedefini bir an bile göz ardı etmeden bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yürütür.

....

"Ülkemiz gibi burjuva demokratik devriminin tamamlanmamış olduğu ülkelerde, proletarya, sosyalist görevlerle, ulusal ve demokratik görevleri ikincisini birincisine tabi kılarak birleştirir" ("HS" nin Reformist Sendikalar Siyasetinin Eleştirisi S.43-44)

«DHB»nin sendikacılık anlayışı, kapitalizmin sınırlarını aşamayan «sendika demokrasisi ve patrona karşı mücadele ile» sınırlıdır. Ve sınıf işbirlikçiliği çizgisini aşamamaktadır

Bu broşür yayınlanalı aşağı yukarı iki yıl oldu. Bu hatırlatmalar ve broşürün Aydınlık revizyonizmine yönelttiği eleştirilerin hemen tamamı "DHB"nin sendikacılık anlayışı için geçerliliğini korumaktadır. Elbette bu durum "DHB"nin katettiği "mesafeyi göstermesi bakımından önemlidir.

Yukardan beri söylenenleri göz önüne aldığımızda açıkça görülmektedir ki,"DHB"-nin sendikacılık anlayışı,kapitalizmin sınırlarını aşmayan, "sendika demokrasisi

Dev.sa.7.sü.5'de

● Hiç kuşkusuz "DHB"ni sendikalar konusunda böylesine yoz-burjuva anlayışa iten, revizyonist ve reformist sendikacılgın kuyruğuna takan "Üç Dünyacılığı" aşamayan genel tezleridir. Ama biz bu yazımızda eleştirilerimizi bu yana değil, esas olarak, mevcut anlayış ve sonuçlarına yönelteceğiz.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

GAZİANTEP

GAZİANTEP ÇİMSE-İŞ SENDİKASI SEÇİMLERİNİ YURTSEVER DEVRİMCİ - DEMOKRAT GRUP KAZANDI

Gaziantep Çimse-İş Sendikasının 9.Olağan Genel Kongresi geçtiğimiz haftalarda yapılmıştır.

Seçimlere CHP gericilerinin de içinde yer aldığı bir liste ile proleter devrimcilerin ve diğer yurtsever ve demokrat grupların oluşturduğu 'Yurtsever Devrimci-Demokrat Grup' katılmıştır.

Yapılan seçimler sonunda Yurtsever Devrimci-Demokrat Grup 406 oy, gerici grup ise 206 oy aldı.

RABAK

SOSYAL-FAŞİST MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİ İZMİT'TE PATRONLA BİRLİKTE RABAK GREVİNİ KIRDILAR

İzmit'te bulunan Rabak işyerinde işgüvenliği yoktur. İşyerindeki koşullar sağlığa uygun değildir.1977 Haziranında imzalanan toplusözleşme işgüvenliği sağlanmasını ve işyerinin sağlığa uygun hale getirilmesini güvence altına almıştı. Kağıt üzerinde kalan bu güvence bugüne dek uygulanmadı. İşçiler, konuyla ilgili isteklerini patrona bildirdiler. Değişen bir şey olmadı. Bunun üzerine, işçiler 14 Aralık'ta 3 saat işi bırakarak uyarı direnişinde bulundular. Ertesi günün sabahı,kararlaştırdıkları gibi greve başladılar.

Patronun baskı ve tehditleri grevci işçileri kararlı direnişten vazgeçiremedi. İşçi düşmanı sosyal-faşist Maden-İş yönetimi, patronun imdadına yetişerek grev kırıcılığına başladı. İzmit'e gelen sosyal-faşist sendikacılardan Mehmet Ertürk, Kemal Baysal ve Murat Tokmak, Maden-İş 7.Bölge temsilcileriyle bir toplantı yaptılar. Toplantıya katılan Maden-İş üyesi işçileri salondan çıkarmak istediler.Ancak işçilerin direnişi sonucu daha fazla direnemediler. Kendi sorunlarının tartışılıp kararlaştırılmasını bekleyen işçilere, Mehmet Ertürk "biz, buraya sizin meseleniz için gelmedik. 7. Bölgedeki laçkalık üzerine geldik" dedi.Bir işçi, bu sosyal-faşist sendika ağasına "burada laçka olan sizsiniz" yanıtını verdi.İşçi düşmanı Mehmet Ertürk,kendi sosyal-faşist emellerine alet edemediği demokrat, 7.Bölge Başkanı Fehmi Altan'ı grevci işçilere karşı çıkmadığı için suçluyordu. Salondaki işçiler, yaptıkları konuşmalarda, sosyal-faşist sendika ağalarının işçi düşmanı yüzlerini teşhir ettiler.

Sosyal-faşist Maden-İş yöneticileri, işçilerin kararlı direnişleri karşısında gerilediler. 7.Bölge Başkanını görevinden alamadılar.Fakat onların işçi düşmanı girişimleri durmadı. Grevci işçilere "yaptığınız kanuna sığmaz. İşbaşı yapın. Size sendikacı olarak yardım etmeyiz" diyerek patronların azılı uşakları olduklarını Rabat'ın grevci işçilerine de gösterdiler.

SOSYAL-FAŞİST MADEN-İŞ YÖNETİMİ, RABAK PATRONUNA CESARET VERDİ

Sosyal-faşist sendika ağalarıyla işbirliği içinde olan Rabak patronu, işçilerin adreslerine yolladığı mektupta, işbaşı yapmayan işçilere 17.maddeden işlem göreceğini, böylece işten atılacaklarını belirtti.

6 Ocak'ta Uzlaştırma Kurulu toplandı. İzmit Valisinin de katıldığı toplantıda imzalanan protokol, bir kez daha sendika ağalarının sınıf düşmanı yüzlerini sergiledi. Protokolde, grevde geçen 17 günlük sürenin ücretinin ödenmemesi ve işçilerin işbaşı yapması kararlaştırılmıştı.

Rabak işçileri, Uzlaştırma Kurulunun bu kararını ve sosyal-faşist Maden-İş yönetimini şiddetle protesto ettiler. Sosyal-faşist Maden-İş yönetimine ve diğer sendika ağalarına karşı mücadelenin durmayacağını belirttiler.

HALKIN KURTULUŞU yolunda

GENÇLİK

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

Sıkıyönetime karşı teslimiyetçi çizgi terkedilmelidir

Çeşitli ortayolcu akımların yönetiminde bulunduğu gençlik örgütleri, başından beri sıkıyönetime karşı çeşitli olumsuz ve mücadeleye sekte vuran tutumlar aldılar. Çeşitli yerlerde farklı farklı düşünceler savundular. Mücadeleyi bırakan, hatta bazan mevcut mücadeleleri engellemeye çalışan, birliğin önüne dikilen tavırlar takındılar. Genel olarak "keskin" ve "sol" laflar arkasında teslimiyetçi pasifist bir çizgi izlediler.

Bazı yerlerde "sıkıyönetimin ne yapacağı henüz belli değil" şeklinde hayaller yaydılar. Bazı yerlerde ise "kitle örgütleri ve basın yoluyla propagandanın şartlarının ortadan kalktığını ve kitleleri uyuşukluktan kurtaracak etkili eylemler yapmak gerektiğini" öne sürdüler. Sıkıyönetime karşı eylemlere katılmadıkları gibi engellemeye çalıştılar. Eylemleri engelleyici şekilde önceden kitleyi dağıtmak, polis jandarma saldırır, tutuklar, ateş eder şeklinde gerici propagandalar yapmak, yapılacak eylemleri engellemek veya pasifleştirmek yollarına başvurdular. Sıkıyönetime karşı belirgin bir propaganda yürütmediler. Genel olarak sıkıyönetime karşı hayırhah bir tutum takındılar.

Bu gruplar ilk şaşkınlıklarının geçmesinden sonra -proleter devrimci hareketin aldığı kararlı ve tutarlı tavrın da etkisiyle- bildirilerinde ve yayın organlarında içinde reformist tahlil ve hayalleri de barındırmasına rağmen sıkıyönetime karşı çıkan ve bu ölçüde de olumlu olan bir tavır aldılar. Fakat pratikte sıkıyönetime karşı teslimiyetçi, pasifist çizgilerini sürdürdüler.

Onların bu tavırları, revizyonizmle korumaya çalıştıkları ideolojik ve pratik birlikten kaynaklanmaktadır. Bu bağları korumaya çalışmaları çeşitli gerici tavırlar almaları, gençliğe ve devrime zarar vermelerinden başka bir sonuç doğurmaz. Önümüzdeki günler revizyonistlerin barışçı mücadele şartlarında maskesini gizleyebilen sahte dostlar olduğunu daha da açık olarak ortaya koyacaktır. Devrimci bir tabana sahip olan bu gençlik örgütleri, gözlerini gerçeklere kapamakta diremmeye son vermelidirler. Bu, gençliğe zarardan başka bir şey getirmemektedir. Devrime gerçekten daha fazla katkıda bulunmak istiyorlarsa ellerini proleter devrimcilere uzatmalı, onlarla birleşmeye çalışmalıdırlar.

Bugün yapılması gereken sıkıyönetime ve faşist diktatörlüğün bütün saldırılarına karşı kararlılıkla mücadele etmektir. Kazanılmış hak ve özgürlüklerden bir adım bile gerilemeksizin, gençlik kitlelerinin bütün talepleri uğruna mücadeleyi daha da yükseltmektir. Bu mücadelede başarılı olabilmek için en geniş yığınları demokrasi mücadelesi etrafında birleştirmek gereklidir. Bunun içinde çeşitli devrimci gençlik güçlerinin birliğinin sağlanması da özel bir öneme sahiptir. Öte yandan reformizme karşı mücadelenin de günümüz koşullarında büyük bir önemi vardır. Geniş bir gençlik kesimi üzerinde hâlâ reformizmin etkin olması sözkonusudur. Bu onların sıkıyönetim ve gelişen sartlar hakkında zararlı hayaller beslemelerine yol açmaktadır. Bu durum da geniş gençlik yığınlarının mücadeleye seferber edilmesinin önünde bir engel oluşturmaktadır. Mücadelenin başarısı için aynı zamanda İGD, DGB gibi gençliğin devrimci maskeli düşmanlarını tecrit etmek de gereklidir. Bunlar bir yandan yüzlerindeki devrimci maskesiyle gençliği kandırmaya, bir yandan da mücadelesini durdurmaya çalışıyorlar. Mücadele etmemeyi, faşist diktatörlüğe teslim olmayı öneriyorlar. Gençliğin birliğini bozmak için var güçleriyle çalışıyorlar.

Bugün faşist diktatörlüğün saldırılarını püskürtmek için her zamankinden daha kararlı bir mücadeleye ve her zamankinden daha çok birliğe ihtiyacımız var. Tüm DEV-GENÇ, DEV-GÖR ve DGF şimdiye dek izlediği teslimiyetçi çizgiyi terk etmeli ve birlik için somut adımlar atmada kararlı olmalıdırlar. Aksine bir tavır gençlik kitlelerine zarardan başka bir şey getirmeyecektir.

Faşist yasa tasarılarına karşı

Balıkesir'de gece ve miting

Balıkesir YDGD 23 Aralıkta halka ve gençliğe ekonomik ve siyasi gerçekleri açıklamak, kitlelerin faşist diktatörlüğe ve onun yeni baskı yasalarına karşı mücadelesini yükseltmek amacıyla gece düzenledi. BYDGD yine aynı gün DY tarafından düzenlenen yeni yasa tasarılarına karşı miting ve yürüyüş eylemine de aktif olarak katıldı. Mitinge katılırken DY'nin fırsatçı tavrı eleştirilerek, yeni yasa tasarılarına karşı mücadelenin miting öncesi çalışmalarının birlikte yürütülmesi ve mitingin birlikte düzenlenmesi gerektiği açıklandı. Bunun sonucunda mitinge propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik ilkesi temelinde katıldılar. Bu nedenle BYDGD gece için çalışmalarıyla miting çalışmalarını birlikte yürüttü. Dolayasıyla YDGF üyesi BYDGD imzalı binlerce bildiri dağıttı. Afişlemeler yaparak sloganlar biçiminde duvar gazetelerini astı. Okullarda kahvelerde, mahallelerde yaygın bir şekilde bilet sattı. 23 Aralık günü düzenlenen mitinge 1600 kadarı BYDGD taraftarı olmak üzere 2500 civarında emekçi memur ve genç katıldı. Miting, konuşmalardan sonra devrim andının içilmesiyle sona erdi.

İki matine halinde düzenlenen gece devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Yapılan konuşmalarda gençliğin faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi anlatılarak, CHP reformizmi teşhir edildi. Yeni yasa tasarılarına ve faşist disiplin yönetmeliğine karşı mücadele yöntemleri anlatıldı. BYDGD'nin folklor ekibi Antep ve Elazığ yöresinden oyunlar oynadı. Devrimci bir ozan halk türküleri ve marşlar söyledi. Kibrit Fabrikası isimli tiyatro sergilenerek emekçi halkın ve devrimcilerin mücadelesini konu alan slaytlar gösterildi. Polisin alınmadığı 1500'ü aşkın işçi, köylü ve gencin katıldığı gece, devrim andının içilmesiyle çoşkulu bir şekilde sona erdi.

İGD sıkıyönetime karşı niye susuyor?

Hemen hemen her mesele üzerinde demagojik yaygaralar koparan İGD. 13 ilde sıkıyönetimin ilanı karşısında suskunluğu tercih etti. Aynı şekilde İGD'nin sözcülüğünü yapan İlerici Yurtsever Gençlik dergisi de tek laf etmedi.

Besleme İGD'nin ve İYG dergisinin bu tavrı nasıl açıklanmalıdır? Acaba onların sıkıyönetime karşı tavırları belli değil midir?

Bazı revizyonist ve reformistler sıkıyönetimi desteklediklerini açıkça belirtirlerken, bazıları da bunu üstü kapalı bir şekilde belirttiler. Sıkıyönetimi destekleyen İGD ise suskunluğu tercih etti. Sıkıyönetim hakkında tek laf etmeyen İGD'nin sıkıyönetimi desteklediğini söylüyoruz. Çünkü diğer revizyonist ve reformistler gibi T"K"P güdümlü Savaş Yolu dergisi de sıkıyönetimi desteklediğini açıkladı. Savaş Yolu 5. sayısında "hükümeti doğru bir politikayla, faşizmin üzerine gitmeye itmek, bunun ajitasyonunu, propagandasını yaygınlaştırmak, faşistlerin ve maocuların sıkıyönetimi işçi sınıfı hareketi üzerine sürmek için hazırladıkları planları açığa çıkarmak, bozmaktır." diyor. (abç) Demek Rus uşakları "faşistlerin ve maocuların" kendilerine hazırladıkları "planları" bozarlarsa sıkıyönetim esas hedefine yönelecektir. Yani halka ve gençliğe yönelecektir. İşte tüm gericiler gibi, Rus uşakları da bunun için çalışmaktadır. Peki Savaş Yolu sıkıyönetimi desteklediğini açıkça ilan ederken İGD ve İYG dergisi niçin tek bir laf etmiyor?

İGD'yi ve İYG dergisini suskunluğa, yüzünü gizlemeye iten şey, halkımızın ve gençliğinin revizyonistlere ve reformistlere duyduğu tepkidir. İGD sıkıyönetimi desteklediğini açıklarsa geniş gençlik kitlelerinin kendisinin hain yüzünü daha açık ve net göreceğinden bunu gizlemeye çalışıyor. Böylelikle tecritten kurtulacağını zannediyor. Ama nafile. Çünkü daha ilk günden gençlik kitlelerine saldıran, onların örgütlerini kapatan ve onları işkence edip zindanlara dolduran sıkıyönetimi tüm revizyonistlerin, reformistlerin desteklediği açıktır. Gençlik kitleleri her gün bunu daha iyi kavrıyor. Bu yüzdendir ki İGD'nin sahtekarlığı para etmiyecektir.

Örgütlenme görevlerimize sıkıca sarılalım

İçinde yaşadığımız şu günlerde gençlik örgütleri üzerinde uygulanmakta olan baskılar daha da artırılmaktadır. Özellikle sıkıyönetim bölgelerinde birçok derneğin faaliyeti durduruldu, çeşitli baskılar uygulandı ve kapatıldı. En son olarak da yüzlerce polis ve jandarmanın katıldığı operasyonlar sonucunda, İstanbul'da emekçi ve öğrenci gençliğin çıkarlarını kararlılıkla savunan İYDGD "sıkıyönetim süresi boyunca" kapatıldı. Gençlik örgütlerine yönelen bu saldırılar, faşist diktatörlüğün giriştiği sıkıyönetim saldırısının önü alınmadığı takdirde önümüzdeki günlerde daha da azgınlaşacaktır.

Örgütlenmenin mücadelemizi sürdürmede hayati bir önemi vardır. Sıkıyönetimin ilk elde saldırdığı şeylerden birinin bu olması bile tek başına bunu doğrulamaya yeterlidir. Şartlara uyan doğru bir örgütlenme olmaksızın kitleleri mücadeleye çekmek ve seferber etmek mümkün değildir. Bu nedenle her şartta örgütlenmemizi yaşatmak ve şartlara uygun bir hale getirmek zorundayız.

Bu doğrultuda, mevcut örgütlerimizi korumaya ve güçlendirmeye önem vermek gerekiyor. Örgütlere yönelen faşist baskılara karşı geniş kitleler arasında güçlü bir teşhir çalışması yürütmek baskıları engellemek ve onlara karşı tepkiyi yükseltmek konusunda etkili olacaktır. Hazırlanan yeni faşist baskı yasa tasarılarında örgütlenme hakkına yönelen saldırıların açıklanmasına bu teşhir çalışmaları sırasında özel bir önem vermek gereklidir. Öte yandan kapatma bahanesi olabilecek çeşitli şeyler konusunda özen göstermek ve gerekli tedbirleri almak ağırlaşan bu baskı koşullarında gerekli bir şeydir. Herşeye rağmen eğer örgütümüz kapatılırsa bu örgütsüzlüğe neden olmamalıdır. Mücadele yine örgütlü bir şekilde sürdürülmelidir. Bunun yanı sıra derneği tekrar açtırmak için mücadele edilmeli ve gerekli çalışmalar yapılmalıdır.

Örgütlenmeye yönelen ve giderek daha da artan bu baskılar karşısında birimlerdeki örgütlenmenin önemi daha açık bir hale geliyor, acillik kazanıyor. Bu koşullarda sadece merkezi bir örgütle geniş yığınları mücadeleye seferber etmek pek mümkün olamayacaktır. Güçlü ve merkezi bir örgütün yanı sıra, birimlere yayılan ve oralara yerleşmiş olan bir örgütlenmeye ihtiyaç vardır. Bunun eksikliği, gençlik hareketinin zaaflarından birini oluşturuyordu. Bugün bu zaafın aşılması her zamankinden daha fazla acillik ve önem kazanmıştır. Öğrenci Temsilciliği, Öğrenci Yönetim Kurulu, Kollar, Kulüpler vb. türden örgütlenmeleri yaratmak ve çalıştırmak geniş yığınları harekete geçirmek konusunda önemli mevzilerdir. Bunlar en geniş kitleyle doğrudan ve sıkı bağları olan örgütlenmeler olduğu gibi, aynı zamanda faşist diktatörlüğün en son uzanabileceği örgütlenmelerdir.

Yurtsever devrimci gençlik örgütlerinin kendi çevrelerini daha sıkı ve merkezi bir şekilde örgütlemeleri de özel bir önem kazanmıştır. Bu gençlik örgütlerinin kendi çevrelerini, her birimde sıkı bir şekilde örgütlemeleri ve yine her biriminde bunları demokratik bir tarzda merkezileştirmeleri onları daha sağlam ve güçlü bir hale getirecektir. Elbette bu merkezileşme sadece birimler düzeyinde bırakılmamalı, yukarıya doğru demokratik bir şekilde oluşturulan gerekli merkezileşmeler de sağlanmalıdır. Bunlar daha örgütlü, merkezi ve güçlü olmayı sağlayacaktır. Bunun yası sıra da ha ağır şartlarda yürütülecek propaganda çalışmaları ve mücadelenin gerektirebileceği çeşitli ihtiyaçların şimdiden karşılanması, bunlar için gerekli örgütlenmelerin oluşturulması ve eğitiminin sağlanması gelişen şartlarda büyük bir rahatlık sağlayacaktır.

Pazar YDGD halkla dayanışma gecesi düzenledi

Pazar YDGD, geceyi YDGF önderliğinde yürütülen faşist-feodal eğitimi protesto çalışmalarını yaygınlaştırmak ve gençliğin halkla kaynaşmasını sağlamak amacıyla düzenledi.

Pazar YDGD taraftarları, gece öncesi bir yandan mahallelerde, okullarda, köylerde, kahvelerde sözlü ve yazılı propagandalar yapıp, bilet sattılar, belediye hoparlöründen geceye çağrı yaptılar. Bir yandan da halk saflarındaki siyasetleri propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik ilkesi temelinde geceye çağırdılar. DY taraftarları önce geceye katılmayacaklarını söylediler. Ancak tabanlarının geceye katılmakta istekli olduğunu görünce geceye izleyici olarak katıldılar. 800'ü aşkın kitlenin katıldığı gece, bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Gecede YDGF, PYDGD ve liseli gençlik adına konuşmalar yapıldı. Ayrıca Pazar YDGD'nin kendi olanaklarıyla hazırladığı pandomim, skeç, tiyatro ilgiyle izlendi. Faşist-feodal eğitimi teşhir eden tiyatronun sergilenmesi anında sık sık sloganlar atıldı. Gece, ozan arkadaşların devrimci marşlar söylemesinden ve devrim andının içilmesinden sonra sona erdi.

İki bin emekçi ve genç Mehmet Aybek'in katledilmesini lanetledi

HALFETİ

Her gün bir veya birkaç insanın kanına giren faşist cinayet şebekeleri cinayetlerinden birini de 19 Aralık 1978 günü Gaziantep'te işlediler. Evine dönmekte olan Akşam Ticaret Lisesi öğrencisi Mehmet Aybek'e pusu kurup katlettiler.

Gaziantep halkı ve gençliği bunu lanetlemek için 20 Aralık sabahı erken saatlerde hastanenin önünde toplanmaya başladı. Bundan telaşa kapılan polis-jandarma, gösteriyi engellemek için cenazeyi Halfeti ilçesinin Zağero Köyüne kaçırdı. Bu, Mehmet arkadaşın ailesinden bile gizli yapıldı. Çünkü Gaziantep halkı ve gençliği gibi, Mehmet arkadaşın ailesi de faşist saldırı ve katliamların lanetlenmesini istiyordu.

Cenazenin Gaziantep'ten kaçırılması üzerine, Halfeti'de cenaze töreni için hazırlıklar hızlandırıldı. Çalışmalara Halfeti TÖB-DER, Tüm-Der ve YDGD taraftarları katıldı. Bunun yanı sıra cenaze töreni için YDGD, D.Yol ve "Ulusalcılar" denen grupla bir komite oluşturuldu.

Cenaze, Halfeti YDGD'nin önüne getirildiğinde kalabalık bir kitle toplanmıştı. Daha sonra önde Halkın Kurtuluşu flaması bulunan kortej yürüyüşe geçti. Kortej, Mehmet arkadaşın evine, oradan da mezarlığa kadar yürüdü. Törene yaklaşın 2 bin emekçi ve genç katıldı. Mezarlıkta YDGD üyesi bir arkadaş konuştu. Devrim andının içilmesinden sonra cenaze töreni sona erdi.

İYDGD'nin kapatılması protesto edildi

İYDGD, Beşiktaş YDGD, Kocamustafapasa YDGD, Çağlayan YDGD. 11 Ocak akşamı saat 5.30'da aynı anda polis ve jandarmalar tarafından basıldı 32 YDGD üyesi gözaltına alındı ve işkence edildi. İYDGD yönetiminden 3, Beşiktaş YDGD yönetiminden bir arkadaş hâlâ Selimiye Kışlasında tutulmaktadır. Gözaltına alınanların evleri basılmıştır. Daha sonra diğer arkadaşlar serbest bırakılmıştır.

İYDGD'nin ve şubelerinin kapatılması yurtsever devrimci gençlik tarafından tepkiyle karşılanmış birçok okulda forumlar ve sınıf konuşmalarıyla sıkıyönetim ve faşist diktatörlüğün halkın ve gençliğin örgütlenme ve diğer hak ve özgürlüklerine saldırıları teşhir edilmiştir.

12 Ocak Cuma günü tüm bölge ve birimlerde saldırının amacı ve yöneldiği hedefler değerlendirilmiş ve mücadele örgütlenmiştir. Kocamustafapaşa'da kahve toplantıları yapılarak saldırılar halka teşhir edildi. Dernek önüne toplanan kitleye konuşma yapılıp mücadelemizin engellenemeyeceği anlatıldı. Sadık Canarslan ve Yedikule Lisesinde konuşmalar ve sınıf toplantıları düzenlendi. İTÜ'de sınıf konuşmaları yapıldı ancak çeşitli sınıflarda Dev-Sol engellemeye çalıştı. Bölgelerde gruplar oluşturularak propaganda yapıldı. Akşam "YDGD'ler Susturulamaz", "İYDGD Açılmalıdır", "Sıkıyönetim de Sökmeyecek YDGD Susmayacak" gibi sloganlar meydanlara yazıldı.

12 Ocak Cumartesi ve 13 Ocak Pazar günü bölgelerde propaganda grupları örgütlenerek kahvelerde ve otobüslerde konuşmalar yapılarak sıkıyönetim teşhir edildi ve İYDGD'nin neden kapatıldığı anlatıldı.

Pazartesi tüm birim ve bölgelerde özellikle lise ve yüksekokullarda forumlar örgütlenmesi doğrultusunda karar alındı.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ:

EDEBİYAT: Dev-Yol'la birlikte forum yapıldı. D.Halkın Yolu taraftarları bu foruma katılmadılar. Ortak bir metin okunarak saldırı (örgütlere) ve sıkıyönetim teşhir edildi.

Hukuk, İşletme, İktisatta, Eczacılıkta sınıf konuşması ve sözlü propaganda yapıldı.

Şişli Siyasal'da sınıflarda konuşmalar yapıldı. Dev-Sol'a ortak eylem için öneri götürüldüğü halde tavırsız kaldılar. Eylem bizim önderliğimizde oldu.

Galatasaray İşletmede sınıf konuşmaları yapıldı ve İYDGD'nin kapatılması protesto edildi. Gazetecilikte sınıf konuşmalarıyla faşist diktatörlük, İYDGD ve 3 Şubesinin kapatılması protesto edildi.

A.Eğitimde okul otobüslerinde konuşmalar yapıldı. Dev-Sol ve sosyal-faşistler bu konuşmaları engellemeye kalktılar, ama cevaplarını aldılar. İTÜ'de tüm binalarda sınıf konuşmaları ile YDGD'nin kapatılması protesto edildi. Gümüşsuyu'nda bir günlük boykot kararı alındı. Okul boşaltıldı. Veterinerlik Y.O'da forum yapılarak YDGD'nin kapatılması protesto edildi.

LİSELER

İst.YDGD'nin kapatılmasını protesto için liselerde şunlar yapıldı:

-Sadık Canarslan Lisesinde forum yapıldı.

-Yedikule Lisesinde forum yapılacağı sırada idarenin polise haber vermesi üzerine kitleye saldıran polis forumu engelledi.

-Üsküdar Lisesinde sınıf konuşmaları yapıldı.

-Tuna lisesinde forum yapıldı. Sosyal-faşistler engellemeye kalktılar fakat cevaplarını aldılar.

-Beyoğlu Atatürk Lisesinde forum ve bir günlük boykot yapıldı. YDGD'nin kapatılması protesto edildi.

-Feriköy Lisesinde sınıf konuşmaları yapıldı.

-Alibeyköy Lisesinde sınıf konuşmaları yapıldı.

-Sultanahmet Endüstri Meslekte sınıf konuşmaları çıkışta da yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe polis ve jandarma azgınca saldırdı.

İZİNSİZ GÖSTERİ

15 Ocak günü İstanbul YDGD'nin kapatılması ve yöneticilerinin gözaltına alınması YDGD üyelerinin katıldığı bir izinsiz yürüyüş ile protesto edildi. Karaköy'de yapılan protesto yürüyüşünde "Yaşasın İstanbul YDGD", "YDGD Açılmalıdır", "Sıkıyönetime Hayır", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganları haykırıldı. Faşist diktatörlüğün ve onun koltuk değneği CHP hükümetinin gençliğin örgütlenme hakkını gasbetmesini kınayan ve gençliği temel demokratik hak ve özgürlükleri için mücadeleye çağıran konuşmadan sonra mücadele andı içilerek dağılındı.

Faşist diktatörlüğün resmi güçleri polis ve jandarma daha sonra Karaköy'deki halka saldırarak 10 kişiyi gözaltına aldı.

Türkiye halkı K.Maraş katliamını ve sıkıyönetimi protesto ediyor

Türkiye halkı faşist diktatörlüğün her türlü baskı ve terörüne karşı mücadeleye devam ediyor. Katliamlar, sıkıyönetim sopaları, işkence ve cop boşuna. Revizyonist sahtekarlık, ve reformist ihanet halkımızı mücadele yolundan çeviremiyor.

İşçi sınıfı mücadelenin en önünde. Beş dakikalık saygı duruşuyla yasak savmıyor. Sendika ağalarının barikatları işçi sınıfının mücadele isteği önünde yıkılıyor.

Halk gençliği fedakarca emekçi halkın yanında onun mücadelesine omuz veriyor. Onbinlerce genç sokaklarda, okullarda Maraş katliamını ve bu katliamı fırsat bilerek halka karşı yeni bir saldırı başlatan diktatörlüğe karşı mücadeleye atılıyor.

Maraş katliamını ve sıkıyönetimi protesto eylemlerinin haberlerini bu sayımızda da vermeye devam ediyoruz:

İŞÇİ SINIFI MÜCADELENİN EN ÖNÜNDE

Gaziantep-Çimento Fabrikası işçileri, Maraş katliam haberini duyduktan sonra, 24 saat yemek boykotu yaparak katliamı protesto ettiler. Boykot süresince katliam teşhir edildi. CHP hükümetinin faşist diktatörlükle uzlaştığı, sendika ağalarının da bu düzenin savunucusu olduğu ve buna karşı sınıf sendikacılığının zorunlu olduğu belirtildi.

İşçilerin bu mücadelesi, Gaziantep Çimse-İş Şubesince de desteklendi.

İzmir-Sümerbank işçileri 25 Aralık günü fabrika önündeki caddeyi trafiğe kapayarak Maraş katliamını protesto ettiler. İki işçi katliamı teşhir eden konuşmalar yaptıktan sonra işçiler devrimci sloganlar atarak dağıldılar.

Ankara-Emek Mahallesinde araba yıkama ve tamir servisindeki işçiler yarım saat iş yavaşlatma ile Maraş katliamını ve sıkıyönetimi protesto ettiler.

SIKIYÖNETİME KARŞI ZİNDANLARDA MÜCADELE

Maraş katliamı ve sıkıyönetim İstanbul-Sağmalcılar Cezaevinde kin ve nefretle karşılandı. Yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde katliamı ve sıkıyönetimi protesto için üç günlük açlık grevi yapıldı. Bu süre içinde katliam ve sıkıyönetim teşhir edilerek açlık grevine en geniş mahkum kitlesi kazanıldı. Açlık grevine birinci gün 25 mahkum katılırken, üçüncü gün 1200'ü aşkın kadın- erkek mahkum katıldı.

HALK GENÇLİĞİ EMEKÇİ HALKIN YANINDA

UŞAK'ta yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde Maraş katliamı ve sıkıyönetim teşhir edilerek 25 Aralık günü Merkez Lisesinde, Ticaret Lisesinde, Uşak Lisesinde, Endüstri Meslek Lisesinde forumlar ve çeşitli yürüyüşler yapılarak Maraş katliamı ve sıkıyönetim protesto edildi. Eylemlere bazı tutarsızlıklarına rağmen ajitasyon ve propaganda serbestlik, eylemde birlik temelinde, Devrimci Yol da katıldı.

SARAYKÖY'de Maraş katliamının haberi duyulduktan sonra, Pazartesi günü lisede yarım günlük boykot yapıldı. Katliamı protesto amacı ile Yurtsever Devrimci Gençliğin, Devrimci Yol'un katıldığı bir forum da şehir merkezinde yapıldı. Kahve toplantıları ve bildirilerle Maraş katliamı teşhir edilirken, 7 YDGD üyesi arkadaş tutuklandı. Bu tutuklama da protesto edildi.

MERSİN'de Tevfik Gür Lisesindeki yurtsever devrimci gençlerin önderliğinde önce forum yapıldı ve sonra 4 günlük boykotla Maraş katliamı protesto edildi. Ortayolcular önce İGD ve SGB'lilerle birleşerek, boykota karşı çıktılar. Daha sonra "sizin karşı çıktıklarınıza biz de karşıyız" deyip boykota katıldılar.

ŞEREFLİKOÇHİSAR'da Halkın Kurtuluşu yolunda Liseli Gençlik Maraş katliamını protesto için forum yaptı. Halkın Kurtuluşu'nun sıkıyönetimi teşhir eden özel sayısı en geniş şekilde dağıtıldı.

ÇANAKKALE'de Maraş katliamı çeşitli kitle eylemleriyle teşhir ve protesto edildi. Ticaret lisesindeki yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde öğrenciler bir saatlik dersi boykot ettiler.

GİRESUN ve EYNESİL'de Maraş katliamı, yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde Ticaret Lisesi ve Eynesil liselerinde yapılan forumlarla protesto edildi.

Rize'nin Pazar ve Fındıklı, Artvin'in Hopa ve Murgul ilçelerinde ve Ordu'daki orta dereceli okullarda yapılan forum ve boykotla Maraş katliamı protesto edildi.

MUĞLA'da Eğitim Enstitüsü, MİYO, E.Sanat Lisesi, T.Reis Lisesinde, yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde, Devrimci Yol, KSD taraftarlarının da katıldığı forum boykot ve yürüyüşlerle Maraş katliamı protesto edildi. Polis 5 kişiyi tutukladı.

ADANA'da yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde, Maraş katliamı ve sıkıyönetim, yazılı sözlü olarak en geniş şekilde teşhir edilerek, 27 Aralık günü Meydan Mahallesinde yapılan yürüyüşle protesto edildi.

AKHİSAR'da Halkın Kurtuluşu yolunda Liseli gençliğin ve Devrimci Yol taraftarlarının katıldığı, Meslek Lisesi ve Yusuf Metin Liselerinde yapılan boykotlarla Maraş katliamı protesto edildi.

Kayseri'de Ticaret Lisesi öğrencileri 26 Aralık günü Maraş katliamını protesto ettiler.

ANKARA'da ODTÜ'de öğrenciler forum yaparak Maraş katliamını protesto ettiler.

Emek ve çevresinde sıkıyönetimi teşhir eden duvar gazeteleri asarken 5 arkadaş tutuklandı. Sıkıyönetimi teşhire, duvar yazıları ve Halkın Kurtuluşu'nun sıkıyönetimi teşhir eden Özel Sayısından 700 tane halka dağıtarak devam edildi.

Gazetecilik Yüksek Okulu, Bankacılık ve Sigortacılık Yüksek Okulu, Diş Hekimliği Yüksek Okulu, AİTİA, Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu, A.Ü. Eczacılık'ta yurtsever devrimci gençliğin ve

Dev.sa.7.sü.1'de

Hüseyin Yarangümeli

Gazetecilik Halkla İlişkiler Yüksek Okulu öğrencisi Hüseyin Yarangümeli arkadaş, faşist milislerin 6 Eylül 1977 günü Bornova direnişine yaptıkları silahlı saldırı sonucu yaralanmış ve daha sonra ise felç olmuştu.

Hüseyin arkadaş, yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı ve 7 Ocak 1979 sabahı öldü. Anısı mücadelemizde yaşayacaktır.

Raşit Akkaya katledildi

Sungurlu'nun Çiçekçi Keller Köyünden Raşit Akkaya adlı devrimci 19 Aralık 1978 günü kurulan pusuda katledildi.

Yoksul bir köylü çocuğu olan Raşit Akkaya, yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesinde yer alıyordu. Aynı zamanda Sungurlu YDGD'ye de üyeydi.

Yoksul bir köylü çocuğu olan Raşit Akkaya niçin katledildi? Bu hangi gelişmelerin sonucu oldu. Bunu kısaca açıklamakta yarar vardır. Çünkü Raşit Akkaya'yı katledenler yine çeşitli tertipler peşindedirler. Hakim sınıflar ülkenin çeşitli yerlerinde yaptıkları gibi, Çiçekçi Keller Köyünde de Alevi-Sünni çatışmasını körükleyerek halkı bölmeye çalışmaktadırlar. Köyde bu görevi üstlenen Hacı Zülfükar, İsmail Kılıç, Halil Yeşil vs. adlı gericiler halkı birbirine düşürüp, devrimcileri halktan tecrit etmeye çalışmaktadırlar! Köydeki imam ve karakol çavuşu da bu tertipçileri desteklemektedir. Ayrıca çevre köylerden bazı MHP'liler de köydeki ÜGD'lilere silah temin etmektedirler.

Köyde çatışma yaratamayan bu gericiler, ÜGD'lileri kullanarak kan davalarını körüklüyor. Bu gelişmelerin sonucu olarak 18 Aralık günü bir öğretmenin evine taşlı, silahlı bir saldırı düzenlediler. Ardından 19 Aralık günü ise dağda oduna giden Raşit Akkaya'ya pusu kurup katlettiler. Katiller bilinirken suç, yaşı küçük çocuklara yüklenmektedir. Köydeki tertipçileri Sungurlu Kaymakamı da desteklemektedir. Kaymakam, saldırıya uğrayan öğretmene "devleti TÖB-DER'e idare ettirmeyeceğiz" diyerek tertipçileri desteklediğini resmen açıklamıştır.

Çiçekçi Keller Köyünün emekçi halkı ve gençliği tertipleri açığa çıkarıp, bu gericileri tecrit edecektir.

Bilecik

Yetiştirme Yurdu'nda direniş

Bilecik Yetiştirme Yurdunda yarı aç, yarı tok bir şekilde yaşamlarını sürdürmeye çalışan gençler, faşist Vali Musa Eğün tarafından hayatta tek barınaklarından da atılmaya çalışılmaktadır. Bilecik Yetiştirme Yurdunda kalan gençlerin bir kısmı öğrenimini devam ettirmeye çalışırken, bir kısmı da çeşitli yerlerde çırak olarak çalışmaktadır. Çürük zeytin ve kuru ekmekle işbaşı yapan gençlere bu bile çok görülmektedir. Yurtta kalan arkadaşlarından birinin patronu, fırından alarak yediği bir parça ekmeği görünce dayak ve küfürle hemen saldırdı. Bununla da yetinmeyip genci yurt müdürüne söyleyerek yurttan attırdı. Bilecik Valisi faşist Musa Eran yurda gelerek öğrencilerin hepsini yurttan atacağını söyleyerek tehditler savurdu. Yurdun duvarlarındaki Üniversiteler Arası Seçme Sınavları Kaldırılsın, Yaşasın 1 Mayıs afişlerini görünce okul öğretmenlerini okuldan sürgün edeceğini söyledi. Yurttaki çırağın kovulması karşısında öğrenciler sessiz kalmayarak gece saat 0) de direnişe geçtiler. Direniş sırasında konuşmalar yapılarak slogan atıp marş söylediler. Direnişi bastırmak için önce polis geldi. Polisin eylemi kırmaya gücü yetmeyince, jandarmalar geldi. Bu arada Vali Muavini ve Savcı gelerek 10 dakika içinde direnişten vazgeçmelerini istedi. Fakat yurtta kalan gençliğin kararlılığı karşısında tehditleri bırakıp yurdu terk ettiler. Yurtta kalan arkadaşlar, öğleden sonra Bilecik YDGD'ye giderek toplantı yapıp, direnişi değerlendirdiler. Yapılan bu direnişten sonra savcılık, polis ve idare işbirliği sonucu saldırılar daha da yoğunlaştırılarak 15 kişi gözaltına alınıp, tutuklandı. Yurttaki bu direniş sonucu saldırılar sadece gençliğe yönelmedi.

İki öğretmene yurtsever ve demokrat olduğu için ihtar verildi. Sağlık görevlisi hemşire ise başka bir yere sürgün edildi. Ayrıca Bilecik'te mahalli olarak çıkan Yarın gazetesi olaya yer verdiği için savcılıkta ifadesi alındı.

Mersin YDGD ortaöğrenimlilerle dayanışma günü düzenledi

MYDGD, ortaöğrenim gençliğinin faşist disiplin yönetmeliğine karşı verdiği mücadeleyi desteklemek amacıyla ortaöğrenimlilerle dayanışma günü düzenledi.

Dayanışma günü öncesi birimlerde propagandalar yapılıp, biletler satıldı. Belediye hoparlaründen dayanışma gününe çağrı anonsları yapıldı.

Dayanışma günü, Enternasyonal marşının okunmasıyla açıldı. Enternasyonal marşını MYDGD ve liseli gençlik adına yapılan konuşmalar izledi. MYDGD'nin folklor ekibi, korosu ve ayrıca tiyatro çeşitli gösteriler yaptı. Dayanışma günü, mesajların okunmasından ve slayt gösterisinden sonra devrim andının içilmesiyle sona erdi. Dayanışma günü 900'ü aşkın kitlenin katılımı ile ve coşkulu bir hava içinde yapıldı.

YDGF

Basına açıklama

"Yeni baskı tedbirleri" de sıkıyönetim de kazanılmış hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmayı, gasbetmeyi hedefleyen faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP eliyle yürüttüğü faşist saldırılardır.

Sıkıyönetim altında "yeni baskı tedbirleri" her türlü kitle mücadele ve muhalefeti engellenerek kolaylıkla çıkarılmaya çalışılmaktadır.

"Polis Vazife ve Selahiyetleri", "İl İdare", "Dernekler", "Yüksek Öğretim" vb. yasa değişikliği tasarıları ile halkımızın ve gençliğin dişe diş mücadelelerle kazandığı kısmi demokratik hak ve özgürlükler tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Sıkıyönetimin çıkarılmak istenen faşist yasalarla sürdürülmesidir.

Sıkıyönetimle birlikte faşist yasa tasarılarına karşı yükselen yurtsever demokratların sesi de boğulmuş, sıkıyönetim alkışlayıcıları haline gelmişlerdir.

Tüm yurtsever, demokrat, devrimci kişileri ve kuruluşları "yeni baskı tedbirleri"ne bunun fiili uygulaması olan sıkıyönetime karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Yurtsever devrimci gençlik, her türlü örgütlülüğüne ve devrimci sesine yönelen faşist baskı ve saldırılara rağmen mücadelesini sürdürecek güçte ve kararlılıktadır.

YDGF

Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu
Genel Sekreteri
ALİ RIZA OGOT

Disiplin yönetmeliğine karşı mücadele yaygınlaşıyor

Faşist diktatörlük, liseli gençliğin giderek yükselen ve yaygınlaşan mücadelesini engelleyememektedir. Aldığı tüm saldırı ve baskı tedbirlerine daha da faşistleştirdiği disiplin yönetmeliğine, polis-jandarma gücüne rağmen yine çaresizlik içindedir.

Liseli gençlik, bu öğrenim yılının başında CHP hükümetince bir kez daha ele alınan ve daha da faşistleştirilen disiplin yönetmeliğine karşı kararlı bir mücadele yürüttü. Yeni baskı ve saldırılara sıkıyönetime rağmen bugün de bu mücadelesini sürdürmektedir. Faşist diktatörlüğün uşağı gerici, faşist ve sosyal-faşist idareciler faşist disiplin yönetmeliğini uygulamaya çalışmakta ve öğrencilere çeşitli cezalar vermektedirler. Ancak liseli gençlik bu idarecilerin karşısına dikilmekte ve faşist disiplin yönetmeliğini uygulatmamaktadır ve ülkenin dört bir yanında her gün bunun yeni örneklerini vermektedir.

BALIKESİR ENDÜSTRİ MESLEK LİSESİNDE İŞGAL: Balıkesir Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri 2 Ocak Salı günü faşist disiplin yönetmeliğini protesto için okulu işgal ettiler. Eyleme Halkın Kurtuluşu yolunda GENÇLİK taraftarları önderlik etti. Disiplin yönetmeliğine karşı mücadelenin diğer taleplerle de birleştirildiği işgal eylemine, okulun 1500 kişilik tüm kitlesi katıldı.

Balıkesir YDGD'li öğrenciler uzun süredir faşist disiplin yönetmeliğinin teşhiri doğrultusunda faaliyet yürütüyorlardı. Bunun bir ürünü olarak bütün öğrenciler protesto eylemine aktif olarak katıldılar.

İşgal gerçekleştirildikten sonra öğrenciler taleplerini bildirmek için Milli Eğitim Müdürünü okula çağırdılar. Faşist disiplin yönetmeliğinin iptal edilmesi, verilen cezaların kaldırılması, okulda tüm çalışanların (öğretmen, öğrenci, teknisyen) sigortalı olması, emek sömürüsüne son verilmesi, polisin okul önüne gelmemesi, öğrenci temsilcilik hakkının tanınması, müdür ve müdür yardımcısının okuldan alınması, okula, devamlı kalan bir doktorun getirilmesi vb. talepleri bildirdiler. Okula gelen Milli Eğitim Müdür Yardımcısı öğrencilerin kararlılığı karşısında, bu taleplerin haklı olduğunu, bunları yerine getirmeye çalışacağını, ama bazılarının kendi yetkilerini aştığını söyledi. Öğrenciler bu taleplerinin yerine getirilmemesi halinde mücadelelerini daha yükselteceklerini belirterek işgale son verdiler. Saygı duruşu ve devrim andından sonra öğrenciler toplu halde parka kadar yürüyüş yaptılar. Öğrenciler bu mücadeleleri sonucu temsilcilik hakkının yanı sıra diğer bazı haklarını da elde ettiler.

Eylem sırasında Devrimci Yol taraftarları çeşitli olumsuz ve eylemi engelleyici tavırlar takındılar. Önce eylemin yapılmasına çeşitli bahanelerle karşı çıktılar. Daha sonra ertelenmesini istediler. Ancak YDGD'lilerin eylemi gerçekleştirmedeki kararlılıkları karşısında eyleme karşı çıkmayacaklarını belirtmek zorunda kaldılar. Ama katılıp katılmama konusunda tam bir şaşkınlık içindeydiler.

BİLECİK'TE SÜRGÜNLERE KARŞI BOYKOT: Bilecik Ertuğrul gazi Lisesinin pansiyonunda kalan iki devrimci öğrenci 13 Aralık günü okul idaresince faşist disiplin yönetmeliğine uygun olarak başka illere sürgün edildi. Faşist disiplin yönetmeliğine dayanarak iki devrimci öğrenciyi sürgün eden okul idarecileri demokrat, yurtsever geçinerek TÖB-DER'e üyedirler. 14 Aralık günü öğrenciler arkadaşlarının sürgün edilmesini protesto ederek sabahleyin Belediye Parkında toplandılar. Polis ve birtakım gericiler, öğrencileri dağıtmaya çalıştı, fakat başaramadı. Öğrenciler bütün engellemelere rağmen slogan atarak, okula kadar yürüdüler. Okulda konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Öğleye kadar derslere girmediler. Boykotun ertesi günü polis ve idare işbirliği sonucu biri BYDGD taraftarı iki öğrenci gözaltına alınarak tutuklandı.

URFA'DA ÖĞRENCİLER DİRENEREK FAŞİST İDAREYİ DEĞİŞTİRDİ: Urfa Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri de faşist disiplin yönetmeliğine karşı mücadelelerini sürdürmektedirler. Geçtiğimiz günlerde mücadeleleri sonucu faşist idareyi dize getirip, faşist disiplin yönetmeliğini kağıt üzerinde bırakmanın yeni bir örneğini verdiler.

Faşist okul idaresi, bir yandan faşist disiplin yönetmeliğini uygulamaya çalışırken, diğer yandan ise faşist milislerle işbirliği halindeydi. Onların öğrencilere saldırmasına destek sağlıyordu. Geçtiğimiz günlerde öğrenciler bir ÜGD'li faşisti belindeki tabancasıyla yakaladılar. Faşist teşhir edildi. İdarenin bu milislerle işbirliği yaptığını göz önüne alan öğrenciler boykota gitti. Süresiz boykota giden öğrenciler, faşist idarenin istifasını ve yerine yurtsever devrimci öğretmenlerin idareye getirilmesini istiyorlardı. 9 gün süren boykot sonucunda faşist idare toptan istifa etti ve öğrencilerin hazırladığı liste ise idareye atandı. Ayrıca öğrenciler bazı haklarını da elde etti.

GÜMÜŞHANE ÖĞRETMEN LİSESİ: İŞGAL Gümüşhane Öğretmen Lisesi öğrencileri yurtsever devrimci öğrencilerinin önderliğinde okulu işgal ettiler. Öğrencilerin okulu işgal etmesi üzerine polis ve jandarma okulu kuşattı. Vali okula gelerek öğrencilerin okulu işgal etmelerinin nedenlerini öğrendi. Öğrencilerin istekleri genel olarak: Öğretmenlik haklarının verilmesi, eğitim enstitüsüne girişte kendilerine önceleri tanınan % 50 kontenjan hakkının tekrar tanınması, faşist disiplin yönetmeliğinin kaldırılmasını kapsıyordu. Vali, öğrencilerin bu isteklerini gerekli yerlere bildireceğini ve bazılarının yerine getirileceğini belirtmesi üzerine öğrenciler işgali kaldırıp, ertesi gün derslere başladılar.

KEŞAN LİSESİ'NDE BOYKOT: Keşan Lisesi öğrencileri faşist disiplin yönetmeliğini protesto etmek, okul kaloriferlerinin yakılması için 4 Ocak 1979 günü bir günlük boykota gittiler.

Toplanan okul kitlesine hitaben bir öğrencinin yaptığı konuşmadan sonra öğrenciler sloganlar haykırarak, Halkevi'nin önüne kadar yürüyüş yaptılar.

İSKENDERUN'DA 6 DEMOKRATİK KURULUŞ BASIN TOPLANTISI YAPTI: İskenderun liseli gençlik de faşist disiplin yönetmeliğine karşı mücadelede yerini aldı. Liseli gençliğin bu mücadelesini destekleyen İskenderun YDGD, Payas YDGD, Erzin YDGD, Antakya YDGD, Devrimci Demir-İş ve İskenderun Tüm-Der Temsilciliği ortak bir basın toplantısı yaptılar. Basın toplantısında faşist disiplin yönetmeliği teşhir edildi. Mahalli basın, basın toplantısına yer verdi.

SAMSUN'DA LİSELİ GENÇLİĞE YÖNELİK SALDIRILAR PROTESTO EDİLDİ: Samsun 50. Yıl Lisesi öğrencilerinin faşist disiplin yönetmeliğine karşı yürüttüğü mücadeleden rahatsız olan faşist okul idaresi, 5 devrimci öğrenciyi bir yıllık süreyle okuldan uzaklaştırmıştı. Bunun üzerine ölüm orucuna başlayan öğrencilerden 7'si polisçe tutuklanmıştı. Ve bütün bunlardan sonra Samsun gericiliğinin desteğiyle 50. Yıl Lisesi öğrencileri direnişe geçmişlerdi.

Liseli gençliğin faşist disiplin yönetmeliğine, kendilerine yönelen saldırılara karşı verdiği mücadeleyi desteklemek için Samsun YDGD, D.Yol ve Kurtuluş taraftarlarınca bir miting düzenlendi. Ortayolcuların sorumsuz ve mücadeleyi zayıflatıcı tavırları bu mitingde de kendisini gösterdi.

Kdz. EREĞLİ'DE ÖĞRENCİLER BOYKOTTA: Karadeniz Ereğli Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri birtakım haklarını almak, faşist müdürü ve onun suç ortaklarını okuldan kovmak için 21 Aralık günü süresiz boykota başladılar.

Devrimci öğrenciler boykotun yapılacağı günün sabahı okul öğrencilerine bir bildiri dağıttılar. Bildiride öğrencilerin bazı hakları ve talepleri sıralanmaktadır. Boykot için yapılan toplantıya D.Yol taraftarları Genç-Öncü adlı sosyal-faşist besleme örgütünü de kattılar. D.Yol taraftarları bu beslemeler hakkında hâlâ "mücadele" hayalleri besliyor. Ama beslemelerin yüzü kısa zamanda ortaya çıktı.

MERZİFON TİCARET LİSESİ: Merzifon Ticaret Lisesi, yurtsever devrimci öğrencilerinin diğer sorunlarının yanı sıra faşist disiplin yönetmeliğine karşı verdiği mücadele her gün daha çok gelişip güçlenmektedir. Öğrencilerin kabaran bu mücadelesi faşist okul idaresini kudurtmakta ve saldırganlaştırmaktadır. Okul idaresi bu saldırılarında okuldaki birkaç sosyal-faşisti de yanına almaktadır. Okulda son çırpınışlarını yapan faşistlerin olay çıkarmasını bahane eden okul idaresi, yurtsever devrimci öğrencilere cezalar verip, tehdit etmeye kalktılar. İdarenin bu saldırısını protesto eden öğrenciler bir günlük boykot yaptılar. Bu saldırılarla yetinmeyen okul idaresi ve birkaç sosyal-faşist, yeni bir saldırıda Merzifon YDGD üyesi bir öğrenciyi yaraladılar. Okul öğrencileri idare ile sosyal-faşist işbirliği sonucu gerçekleşen saldırıyı idare önünde toplanıp protesto ederek gerekli tavrı koydular.

DEVRİMCİ BASIN SUSMAYACAK

Sıkıyönetim ilanıyla birlikte gazetemiz üzerindeki baskılar da artmaya başladı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı ile Adana, Kahramanmaraş, Gaziantep ve Urfa illeri Sıkıyönetim Komutanlığı diğer birtakım anti-faşist gazetelerle birlikte gazetemizin bu illere girişini yasakladı. İzmir mahkemeleri gazetemizin 142. ve 143. sayılarını toplattı, gazetemizin Sorumlu Yazıişleri Müdürü Osman Taş hakkında gıyabi tutuklama kararı verdi.

Diğer yandan İzmir polisi, geçtiğimiz hafta içinde gazetemizin İzmir'de basıldığı matbaayı basarak, matbaa sahibini gazetemizi basmaması için tehdit etti. Gazetemizin İzmir'den dağıtımını engellemeye çalıştı. Gene gazetemizin İzmir'de bulunan bürosunu basarak büroda çalışan arkadaşlarımızı tehdit etti. Sahibimizin ve Sorumlu Yazıişleri Müdürümüzün İzmir'de bulunan ikametgahlarında arama yaptı.

Ayrıca 16 Ocak tarihinde İstanbul polisi, bundan önce gazetemizin İstanbul dağıtımını yapan Yurt-Da'yı bastı, birçok dergi, gazete ve kitaba el koydu. Yurt-Da sahibi Sadık Soysetenci'yi ve burada işçi olarak çalışan bir kişiyi gözaltına aldı. 3 gün gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Bütün ülke çapında da gazetemizin dağıtımını yapan kişiler, gazetemizi kitlelere ulaştıran devrimciler üzerinde terör estirilmeye, gözaltına alınmaya çalışılmaktadır. Gazetemizin dağıtımı engellenmeye çalışılmaktadır.

BÜTÜN BUNLAR BOŞUNA,
DEVRİMCİ BASIN SUSMAYACAK !

Ama bütün bunlar boşunadır. Çünkü HALKIN KURTULUŞU, halka mal olmuştur, artık onun kopmaz bir parçasıdır. Devrimci basın susmayacak, bütün gerçekleri halk kitlelerine ulaştırmaya devam edecektir. Devrimciler bunu yaparken elbette emekçi halk kitlelerinin bitmez tükenmez gücüne ve yaratıcı enerjisine güvenmektedir.

Bütün devrimcileri, yurtseverleri ve emekçi halkımızı devrimci basına, HALKIN KURTULUŞU'na daha çok sarılmaya, onu en geniş şekilde yaymaya, bütün ülke çapında ve her alanda dağıtmaya çağırıyoruz. Faşizmin hiçbir baskısı ve engellemesi bizleri yıldırmamalıdır, demokratik ve siyasi mevzilerimizi sonuna kadar koruyalım ve savunalım, yeni mevziler kazanmak için mücadele edelim, demokrasi bayrağını daha da yükseklere çekelim.

Devrimci yayınımız aralıksız olarak sürecektir. Devrimci basın engellenmemelidir, engellenemeyecektir.

TÜRKİYE

Baş.ta.sa.6'da

Devrimci Yol taraftarlarının katıldığı forum ve boykotlarla, sıkıyönetim ve Maraş katliamı protesto edildi.

Cumhuriyet Lisesi, Yıldırım Beyazıt Sanat Enstitüsü, Atıf Bey Ortaokulu, Yıldırım Beyazıt Ortaokulunda ortaöğrenim gençliği yapılan forum ve boykotlarla Maraş katliamı ve sıkıyönetim protesto edildi.

BAYRAKLI'da sıkıyönetim, yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde Devrimci Yol taraftarlarının da katıldığı yürüyüşle protesto edildi.

KARADENİZ EREĞLİ'sinde Halkın Kurtuluşu taraftarlarının ve Devrimci Sol taraftarlarının katıldığı yürüyüşle Maraş katliamı protesto edildi.

Ayrıca Lise ve Ticaret Lisesinde bir günlük boykotla katliam protesto edildi. Devrimci Yol taraftarları da katıldılar.

TAŞOVA'da Maraş katliamı, Halkın Kurtuluşu yolunda Liseli Gençlik, Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarlarının katıldığı forum ve yapılan yürüyüşle protesto edildi.

YURT DIŞINDA DA GENÇLİK EMEKÇİ HALKININ YANINDA

ABD'deki Türkiyeli demokratik kitle örgütleri ve gençliği; faşist tertip ve provokasyona karşı egemen sınıflarla uzlaşan CHP reformizmini teşhir ederek Maraş Katliamını ve sıkıyönetimi protesto ederek tüm demokratları yurtseverleri faşizme karşı mücadeleye çağırıyor.

PROVOKASYON

Baş.ta.sa.1'de

mıştır.

17 Ocak günü tekrar "Genç Öncü" bir duvar gazetesi asmış, buna devrimciler karşı çıkınca, dışarıdan getirilen 100 kişiyle birlikte Devrimci Sol, Kurtuluş, Devrimci Yol da karşı çıkmıştır. Devrimcilere karşı çıkanların başında provokatör Hasan Polat vardır. Ancak herhangi bir olayın çıkması önlenir. Hasan Polat sabah saat 04.00'de gece nöbet tutan arkadaşa saldırmış, nöbetçi durumu komitede görevli Erdoğan arkadaşa bildirmiştir. Erdoğan arkadaş, tavrının yanlış olduğunu söylerken provokatör Hasan Polat, arkadaşı vurmuştur. Hastaneye kaldırılırken Erdoğan arkadaş ölmüştür.

Devrimciler olayı teşhir ederek, İTÜ, Vatan Mühendislik, İstanbul Üniversitesi'nin çeşitli bölümlerinde, Kadıköy ve Beşiktaş'daki yüksekokullarda, İktisat, Eczacılık Fakültesinde, Sadık Canarslan Lisesi, Yedikule Lisesi ve birçok okulda yapılan forumlarla olayı lanetlediler. Forumlara Kurtuluş, Devrimci Sol, Halkın Yolu ve Devrimci Yol taraftarları da katıldı.

YDGF Başkanı Çetin Kaya, Marmara Dev-Genç'e çağrıda bulunarak, bu provokatörü açığa çıkarmasını ve hesap sormasını istedi.

DEVRİMCİ YOL YÖNETİCİLERİ TAVIR ALMALIDIR

Elazığ, Ankara, Kars ve Adana'da bu tip provokasyonlar sonucu birçok devrimci ölmüş, ancak Devrimci Yol bu olayların üzerine gideceğine, provokatörlerle uzlaşmış ya da sessiz kalmıştır. Halk gençliğinin çıkarlarını bu küçük-burjuva rekabetçi anlayış ve tavırla, grup çıkarlarına feda etmek Hasan Polat gibi provokatörlerin ekmeğine yağ sürmektedir. Hele hele bu tip tertip ve provokasyonun üzerine gitmemek, provakatörlerle uzlaşmak, hesap sormamak, halk gençliğine verdiği kayıplar kadar Devrimci Yol'a da verir.

Egemen sınıfların sıkıyönetimle birlikte her türlü baskı ve terörünün yoğunlaştığı, bugünde anti-faşist güç birliğinin özel bir önemi vardır. Halk saflarında gördüğümüz gruplar içerisindeki Devrimci Yol, kendi çizgisini gözden geçirmeli, tertip ve provokasyonların üzerine giderek, uzlaşma çizgisini terk etmelidir. Bu faşist diktatörlüğe ve sıkıyönetime karşı mücadelede halk gençliğini güçlendirecek ve demokrasi temelinde anti-faşist eylemin yolunu açacaktır. Aksi halde devrimci eylemi zayıflattığı gibi, bu tertip ve provokasyonların sorumluluğu da artacaktır.

İRAN

Baş.ta.sa.2'de

şefi İran ziyareti için çok anlamlı bir tarihi seçmiş ve gezisini Şah'ın bir CIA darbesiyle yeniden iktidara getirilişinin 25. yıldönümüne raslatmıştır. Üstelik bu ziyaret İran halkının mücadele alevlerinin bütün ülkeye yayıldığı bir tarihte gerçekleştirilmiştir.

Elbette ki gezi, İran ve dünya halklarının yeminli düşmanı Şah'a itibar kazandırmayı hedeflemiştir. 1978 yılının Ağustos ayı içinde milyonlarca emekçinin darbeleri altında sarsılan faşist Şah rejiminin temelleri onarılmaya çalışılmıştır.

Çin'in yeni revizyonist elebaşıları özellikle son bir yıldır gelişen halk hareketi karşısında da uzun bir süre anlamlı bir suskunluğu seçmişlerdir. Aynı dönemde Şah'ın zulüm düzeni hakkında övücü söz ve yazıları basın yayın organlarından eksik etmeyen Çinli revizyonistler bu tavırlarıyla da İran halkının mücadelesinin karşısında yer tuttuklarını göstermişlerdir. Bu anlamlı suskunluk geçtiğimiz sonbaharda bozulmuş ve Yeni Çin Haber Ajansı İran'daki, halk hareketleri konusunda ilk resmi açıklamasını şu sözlerle yapmıştı:

"Kökeni, masrafları, planları yabancılar tarafından karşılanıp, hazırlanan ve gün geçtikçe genişlemekte olan gösteri ve çapul hareketlerini gözönünde tutarak, son zamanlarda ülkenin bağımsızlığını tehlikeye düşüren terörist saldırıları ve halkın anayasal haklarını tehlikeye düşüren sorunları gözönünde tutarak, İran hükümeti milli birlik ve beraberliği sağlamak amacıyla Tahran ve diğer şehirlerde 6 ay süre ile sıkıyönetim ilan etmiştir."

İşte Türkiye'de 12 Mart döneminin sıkıyönetim bildirilerini hatırlatan bu tahlil milyonlarca İranlı emekçinin devrimci mücadelesini anlatmak için Çin'in revizyonist elebaşıları tarafından yapılmıştır. Aynı günlerde ABD emperyalizminin sözcüleri de İran'daki durumu benzer sözlerle değerlendirmişlerdir. Sosyal-emperyalistlerin de işin başında benzer sözlerle İran'daki devrimci mücadeleyi karalamaya kalkıştığı düşünülürse dünya gericiliğinin devrimin ateşi karşısında nasıl aynı noktaya gelebildikleri ortaya çıkacaktır.

Çinli revizyonistler ihanetlerini küstahlık derecesine vardırarak, geçtiğimiz Aralık ayı başında bizzat Şah tarafından SAVAK ajanlarına ve çapulculara düzenletilen sözde Şah'ı destekleme gösterilerini de gerçek halk hareketleri olarak değerlendirmişlerdir. Şah'ı desteklemek için yapılan ve SAVAK tarafından düzenlendiği hemen ortaya çıkan sahte gösterilerin ardından bir yorum yayınlayan Yeni Çin Haber Ajansı bu olayları "yurtsever İran halkının haklı tepkisi" olarak nitelemiştir.

Yeni revizyonizmin yerli şubesi Aydınlık-TİKP çetesi ise İran Şahının Türkiye kamuoyunda açığa çıkmış ününü bildiğinden ağababasına ters düşme pahasına İran'daki halk hareketini destekler bir tutum takınmaya özen göstermiştir. Ama bu sahte tutumu her an açık vermiş ve bütün çabalarına rağmen yüzündeki karayı gizleyememiştir. TİKP revizyonistlerinin bu konudaki tutumu "zararın neresinden dönülürse kardır" anlayışına uygundur. Aydınlık gazetesi Şah'ın yerinde tutunamayacağını anlayınca Şahpur Bahtiyar gibi emperyalizmin yeni seçeneklerini ve halk hareketi içindeki Truva atlarını öne çıkarmaya çalışmıştır. Onun bu tutumu Amerikan emperyalizminin İran devrimini ilk mevzide tutma ve durdurma planlarıyla son derece benzer yönlere sahiptir.

Ekim ayı içinde Aydınlık gazetesinde İran olayları üzerine yayınlanan bir dizi yazıda Şahpur Bahtiyar'ın çarşaf çarşaf reklamı yapılmıştır. Bunun yanı sıra sözde Şah'a karşı bir tutum takınma pozların da Şah'ın Dış İşleri Bakanı ve İran'daki zulüm ve sömürü düzeninin en büyük temsilcilerinden İran Petrol Şirketi sözcüleriyle röportajlar yayınlamışlardır. Bütün bunların hedefi nedir? Elbette ki amaç, İran'daki devrim hareketinin bir alternatif olduğu gerçeğini gizlemek ve hâlâ İran Şah'ının düzeni hakkında hayaller yaymaktır.

Ama "Üç Dünyacı" gafillerin çabası boşa çıkmıştır. Her tutumları kirli yüzlerini ve ihanetlerini açığa çıkarmaktan başka hiçbir şeye yaramamıştır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 840. SOKAK NO: 90/213 KONAK-İZMİR * YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÜRAL PK 79 KONAK-İZMİR * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL, YILLIK 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR
BASILDIĞI YER: S.S.TÜKEL- Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No 10 İZMİR

Sağmalcılar Cezaevinden 105 siyasi tutuklu Sinop'a sürüldü

Faşist diktatörlük cezaevlerinde bulunan devrimciler, demokratlar ve yurtseverler üzerinde azgın sıkıyönetim planları gerçekleştiriyor. Bu faşist terör, Sağmalcılar Cezaevinde bulunan siyasi tutuklu ve hükümlülerin Sinop Cezaevine sürülmesiyle daha da yoğunlaştı. 11. Jandarma Alay Komutanı Halit Kartal'ın komutasındaki inzibat birlikleri, askeri komando birliği, toplum polisi, itfaiyeciler ve sivil polislerden oluşan devlet güçleri 15 Ocak günü, daha sabahın olağanı dahi beklemeden Sağmalcılar Cezaevini kuşattılar. Faşist devlet terörünün halka kan kusan silahları, devrimcilerin kaldığı koğuşlara çevrildi. Operasyonu yöneten albay, koğuş penceresinden gazetecilere açıklama yapan bir tutuklu sözcüsünün konuşmasının gazeteciler tarafından yazılmasını engelledi. Görüşmeyi yasakladı. 107 siyasi tutuklu Sinop Cezaevine sürüldü.

107 siyasi tutuklunun Sinop Cezaevine "nakli"nin nedenine gerekçe olarak, hükümet, iki Filistinli gerillanın Sağmalcılar Cezaevinden kaçması olarak gösteriyor. Bu gerekçe, aynı cezaevinden daha önce 13 faşistin kaçması karşısında hükümetin gösterdiği tavırla açıklanırsa, demagojiden başka bir şey değildir. Faşist katliamcıları cezaevinden kaçıranlar ödüllendirilirken, iki Filistinlinin kaçmasıyla birçok devrimciye işkence edildi. Görüşmeler yasaklandı. Ardından tutuklu devrimciler sürgün edildi. Faşist cezaevi yönetimi, sıkıyönetim tarafından bir kez daha ödüllendirildi.

Ecevit'in "demokratik sıkıyönetim"i ve alkışçıları revizyonistlerin, Aydınlık'ın "MHP'ye karşı kararlı mücadele veren sıkıyönetim"i, bütün demagojik türleriyle ve uygulamalarıyla iflas etmektedir. Bu halk düşmanları, bugün 107 siyasi tutuklu ve hükümlünün Sinop zindanlarında tutulmasına alkış çalarken, sıkıyönetimci paşalardan daha çok faşist diktatörlükten madalya istiyorlar.

Niğde Cezaevinde bulunan 457 hükümlünün açıklaması:

"Gün, birlik ve mücadele günüdür"

Bizler Niğde Cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlüler olarak devlet güçlerinin himayesindeki faşist cinayet şebekeleri tarafından Kahraman Maraş'ta gerçekleştirilen alçakça katliamı nefretle protesto ediyoruz.

Bu katliam, halkımızın yükselen devrimci mücadelesini her türlü yönteme başvurarak bastırmak ve ülkemizi de pençesine almış bulunan ekonomik krizin yüklerini bütünüyle emekçi halkın sırtına yükleyebilmek amacıyla hakim sınıflar ve onların arkasındaki emperyalist güçler tarafından uzun bir süreden beri tezgahlanan yoğun faşist saldırıların bir parçasıdır.

Tüm emekçi halkımız ve devrimciler Kahraman Maraş'ın acılı halkının yanında olmalı, onlara ve mücadelelerine her desteği vermeli ve Kahraman Maraş'ın faşistlerin kalesi olmasına izin verilmemelidir.

CHP hükümetinin işçilere, köylülere ve tüm halka karşı gerici saldırı, baskı ve terörü yoğunlaştıran karşı-devrimci politikası halkımızı yıldıramayacaktır. Halkımız, demokratik hakların kırıntılarını bile yok etmeye yönelik baskı yasalarını, ilan edilen sıkıyönetimi, sıkıyönetimin baş tezgahçılarından MHP, AP, CGP gibi halk düşmanı parti ve kurumlara karşı mücadele etmektedir ve edecektir.

Faşizme karşı yığınların devrimci bir tarzda seferber edilmesinin gündemde olduğu günümüzde, açıkça görülmektedir ki, sınıf işbirlikçisi, ihbarcı, karşı-devrimci ve CHP ile uzlaşan her türden gerici akımlar, geniş halk yığınlarının faşist saldırılara kitlesel ve aktif bir şekilde karşı koymasını engelleyen çözümler önererek faşizmin işini kolaylaştırmakta ve halkımızın devrim ve kurtuluş davasının önünde engel haline gelmektedirler.

Gün, birlik ve mücadele günüdür. Hakim sınıfların faşist saldırı kampanyası karşısında, ülkemizin tüm emekçi halkı ve bütün yurtsever, devrimci ve demokratlar tek bir yumruk, tek bir yürek gibi birleşmelidir. Ne faşistler ve gericiler tarafından körüklenen din, mezhep, milliyet farklılıkları, ne de halk içinde demokrasiyi zedeleyen ve dar grup menfaatlerini öne çıkaran tavırlar halkın ve devrimcilerin birliği önünde engel olmamalıdır.

NOT: Gazetemize gönderilen bu duyuru, Niğde Cezaevinde bulunan birçok siyasi hükümlü (HK, DHB, Partizan, Kurtuluş, Cephe, Devrimci Kurtuluş vb görüşlerini savunan) ve diğer hükümlüler tarafından imzalanmıştır.

Enternasyonal dayanışma

Maraş katliamı ve sıkıyönetim üzerine

KPD/ML ve TDKP-İÖ'nün ortak açıklaması

TOD DEM FASCHISMUS
FREIHEIT DEM VOLK!

K.Maraş katliamı ve ardından ilan edilen sıkıyönetim üzerine Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü, Almanya'da ortak bir açıklama yayınlamışlardır. Almanya ve Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde halka ve basın-yayın organlarına dağıtılan açıklamada K.Maraş katliamının bir mezhep çatışması olmadığı, faşist çetelerin halka yönelttikleri yeni ve kanlı bir saldırının son zinciri olduğu belirtilmiştir.

İki örgütün açıklaması 30 Aralık günü Almanya'nın Duisburg şehrinde yapılan protesto mitingine çağrıyla son bulmuştur. 30 Aralık günü Duisburg'da yapılan mitinge binlerce Almanyalı ve Türkiyeli emekçi katılmıştır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü ve Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in yayınladığı ortak açıklamanın metni aşağıdadır:

TÜRKİYE'DE FAŞİST KATLİAM

Demokratlar, Anti-faşistler !

Gazetelerden ve televizyondan duyduğunuz gibi geçen hafta içinde Türkiye'de, Maraş'da yaşayan halka yönelik kanlı ve faşist bir katliam gerçekleştirildi. Faşist çeteler tüm şehire karşı vahşice harekete geçtiler ve tam anlamıyla bilinçli olarak yaşlı ve genç insanları, çocukları ve hatta hamile kadınları katlettiler. Bu faşist katiller hastaneye kadar gitmeyi başarmış olan yaralıları tekrar hastaneden çıkarıp sokak ortasında katletmekten dahi çekinmediler.

Bu faşist katliamda yoksul Maraş halkının yüzlerce evi, dükkanı yakıldı ve yağma edildi. Faşist katiller en modern silahlarla, bombalarla ve dinamitlerle silahlanmışlardı.

Emekçiler !

Radyoda, televizyonda ve gazetelerde bu kanlı katliamın İslamın çeşitli mezhepleri arasında bir mücadele, kardeşler arasında bir mücadele olduğunu söylüyor. Bu açık bir yalandır. Bu katliam, Türkiye emekçi halkına yönelik önceden hazırlanmış bir saldırıdır.

BU SALDIRI NEDEN GERÇEKLEŞTİRİLDİ?

Burada olduğu gibi Türkiye'de egemen sınıflar ekonomik bunalımın tüm yükünü emekçi yığınlar üzerine yıkmaya çalışıyorlar ve onlar bunu gerçekleştirmenin en iyi aracının sıkıyönetim ilan etmek olduğunu çok iyi biliyorlar. Bu nedenle de faşist "BOZKURTLAR'ın" lideri TÜRKEŞ uzun bir süreden beri sıkıyönetim ilan edilmesini talep ediyor. Ve şimdi Türkeş bu katliamdan sonra ilk demecinde tüm ülkede sıkıyönetim ilan edilmezse böyle katliamların gerçekleşebileceğini söylüyor. Şimdi reformist ECEVİT faşist diktatörlüğün talepleri önünde diz çöktü ve Türkiye'de 13 ilde sıkıyönetim ilan etti.

Fakat Türkiyeli egemen sınıflar yanılıyorlar! Türkiye emekçi halkı TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ" nin önderliğindeki örgütlü mücadelesiyle bu faşist planı yerle bir edecektir.

Dayanışma içinde olalım ve Türkiye halklarının bu mücadelesini destekleyelim.

Almanya'daki tüm anti-faşistleri Maraş'taki faşist katliama karşı düzenlenen protesto gösterisine katılmaya çağırıyoruz.

FEDERAL ALMANYA CUMHURİYETİ'NDEKİ FAŞİST "BOZKURTLAR'IN" TÜM ÖRGÜTLERİ KAPATILMALIDIR !
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ-İNŞA ÖRGÜTÜ
ALMANYA KOMÜNİST PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST

AYDINLIK VE

Baş.ta.sa.1'de

yaptığını yazmış ve hedef göstermiştir. Gazetemizin İzmir 8.Sulh Ceza Mahkemesi tarafından 'kapatıldığını' yazmıştır.

Al birini vur ötekine. Bu yayın organı ve bunların bağlık bulundukları TİKP ve MHP örgütleri dış görünüşüne bakılırsa, birbirlerine karşı kıyasıya bir mücadele yürütmektedirler. Ama mesele devrimci hareketlerin ortadan kaldırılması, halk kitlelerinin sindirilmesi ve devrimci yayın organlarının susturulması olunca hemencecik birleşmekte ve gazetemizin ortadan kaldırılması için sıkıyönetim komutanlıklarına ihbarname çıkarmaktadırlar.

Bu tip yayın organları sadece bununla kalmamakta faşist diktatörlüğün sıkıyönetim silahını kullanarak yaptıkları uygulamaları manşet manşet vermekte ve sıkıyönetim komutanlarına yol göstermektedirler. Devrimcilerin, devrimci yayın organlarının tümden ortadan kaldırılması için çağrılar çıkarmaktadırlar.

Zaten egemen sınıflar ve emperyalistler sıkıyönetim silahına bunun için başvurmuşlardır. Bu silahın en büyük destekçileri de sivil faşist mihraklar ve 'Üç Dünyacı' revizyonistlerdir.

Ama onların hevesleri kursaklarında kalacaktır. Ne faşist diktatörlük, ne de onun paslı silahı sıkıyönetim halk mücadelesini durduramayacak, halkın bir parçası olan devrimci basını susturamayacaktır.

TÜRKEŞ

Baş.ta.sa.1'de

luş kapatıldı. Grevler yasaklandı, temel ihtiyaç maddelerine zam yapıldı. Devrimci basın susturulmaya çalışılıyor.

Bu, egemen sınıfların resmi ve sivil bütün faşist güçlerin isteği ve uğruna mücadele ettikleri "yüce dava" değil mi?

Bunun yanında resmi ve sivil faşist güçlerin halka, devrimci harekete karşı saldırıları devam ederken, Türkeş, saldırıları az buluyor ve "sıkıyönetim ilan edilen illeri az buluyoruz" diyerek, sıkıyönetimin halkı daha çok ezmesini, devrimci hareketi tamamen yok etmesini istiyor. Diğer yandan da faşist çetelerin sıkıyönetim hizmette gönüllüler ordusu olduğunu ilan ediyor. Sıkıyönetimin CHP ve Ecevit eliyle değil, kendi eliyle uygulanmasını istiyor.

Halkımız bu gerçekler karşısında, reformist, revizyonist hiçbir sahte hayale dalmadan, egemen sınıflara ve onların sıkıyönetimine, resmi ve sivil bütün faşistlere karşı mücadele edecektir.

Halkımız bugün faşist katillerden hesap sorulmasını, ÜGD, ÜYD, MHP, Komando-gerillaların kapatılmasını, sıkıyönetimin kaldırılmasını istiyor ve bunun için mücadele ediyor.

DEVRİMCİ HALKIN

Baş.ta.sa.4'de

ve patrona karşı mücadele ile" sınırlıdır. Ve sınıf işbirlikçiliği çizgisini aşamamaktadır.

Bu bölümün baş kısmında belirttiğimiz gibi, sınıf sendikacılığının ikinci temel ilkesi, proletarya partisine bağlılıktır. Tabii ki, "DHB"nin sendikacılık anlayışı bu ilkeden de yoksundur. Onun anlayışına göre: Mevcut burjuva sendikaların başına "proleter devrimci" işçiler geçince bu sendikalar sınıf sendikası haline gelecekler-dir! Oysa sorun bu kadar basit değildir. Sorun burjuva sendikacılık akımlarını sendikalardan tasfiye etme yanında, mevcut egemen sınıflar düzeni ile bütünleşmiş kurumlar olan sendikaların tasfiye edilerek işçilerin sınıf sendikacılığının amaçlarını hayata geçirebilecek bir biçimde sınıf sendikalarının örgütlenmesi sorunudur. "DHB" sorunu böyle değil de salt nereden ortaya çıktığı pek belli olmayan sendika ağalığının yıkılması ile sınırladığı için işçilerin birliğinden mevcut sendikalarda birliği anlıyor. Bu kavrayışın sonucu olarak da, burjuva sendikaların yıkılıp dağılmasından telaşa kapılıyor. Esas olarak sınıf işbirlikçisi siyasetlerinden kaynaklanan bu telaş "DHB"yi her temel sorunda muğlaklığa, kaypaklığa itiyor. Ki bu da oportünizmin en belirgin ifadesidir.

Bu sefer kaypaklık ve muğlaklık da "DHB"nin eleştiriden kaçmasına yardım edemeyecektir. Çünkü kendinden evvel de birçok oportünist revizyonist bu soruna böyle yaklaşmayı daha ticari bulmuşlardı.

"DHB" ünlü 44. sayısında partiye bağlılığını şöyle dile getiriyor:

"... proleter devrimcilerin yönetimindeki sendikalar işçi sınıfı partisiyle uyum içine girerek, kitleleri devrime hazırlama ve seferber etmede yardımcı örgütler görevini üstlendiler." (abç) ("DHB" S.44, s.12)

Parti Bayrağı 3. sayısında, her soydan oportünizmin parti sorununda muğlaklığını eleştirerek şöyle diyordu:

"Ülkemizde revizyonizm, parti-sendika ilişkisinin bir yanını ele alırken belirsiz "uyum" kavramı getiriyor. Onlar "sendikaların işçi sınıfı partisinden bağımsız" olması gerektiğini, aksi halde sendikaların kitlesel niteliğine zarar verileceğini iddia ediyorlar. Sendika ile parti arasındaki bağ meselesini... bir taraflılık-tarafsızlık sorunu olarak ele alıyorlar.

"Bu anlayışa göre, sendikalı işçi seçimden seçime oyunu "işçi sınıfı partisine" (!) verirse, sendika-parti uyumu sağlanmış olacak! Devrim ve sosyalizm anlayışından tamamen yoksun olan revizyonizm sendikal faaliyete, işçileri oy sürüsü olarak toparlayacak bir faaliyet olarak bakmaktadır. İşçi sendikalarının aşağıda değineceğimiz görevleri bağ ve doğrudan ilişki kavramlarının içeriğini; parlamentar-revizyonist, reformist bütün burjuva yaklaşımlar ise "uyum" kavramının sınıfsal yabancılık, belirsiz bir ittifak vs. gibi ancak iki farklı sınıf arasında olabilecek türden bir ilişkinin içeriğini oluşturuyor." (Parti Bayrağı, S.3, s.53-54)

"DHB" şefleri hemen itiraz edecektir; "Biz nerede parlamentarizmi savunmuşuz" "bu 'uyum' bize uymuyor". Ama şefler yine yanılıyorlar. Bu "uyum" izahı kendilerine tam olarak uymaktadır. Bugün henüz parlamentarizmi savunmuyorlarsa da, girdikleri revizyonist yolun onları oraya varacağı kesindir. Bu durum sendikacılık anlayışlarında da başından yansımaktadır. İşçi sınıfını siyaset dışında tutan, sosyalizmden uzak tutmaya çalışan, demokratik devrim olmadan işçi sınıfının revizyonizmin ve reformiz-

min etkinliğinden kurtulamayacağı tahlillerinin yaymak istediği umutsuzluk havası, sonuçta işçilerin şu veya bu burjuva partisine oy vermesini önermekten başka hangi sonuca varabilir.

Dimitrov: "İşçi hareketinde, 'örgütsel yansızlık' biçiminde de olsa 'sendikal yansızlığın' yeri yoktur" derken, Lenin: "Sendikalar sosyal-demokrat örgütün 'denetim ve yönetimi' altında çalışmalıdırlar" diyerek, "DHB" ve benzeri tüm oportünistlerin, muğlak anti-parti tavırlarına kesinlikle karşı duruyorlar.

SONUÇ

Yukardan beri, "DHB"nin sendikalara bakışının ana çizgisini eleştirdik. Açıkça görüldüğü gibi bu çizgi, yoz-burjuva bir çizgidir. Daha da ötesi, ortaya atılan tezler, ülkemizde sendikalar üzerine bugüne kadar yapılan tartışmalardan da nasibini almamış, revizyonizmin ve oportünizmin en pespaye örneğidir. Bu tezlerin ileri sürüldüğü yazılar ise, derin bir subjektivizm içindeki küçük-burjuvanın (sözümüz devrimci-demokrat küçük-burjuvalara değildir) kasım kasım kasınmalarıdır. Ama bu kasınmalar bile gerçeği gizleyemiyor ve "DHB" nin yazarı itiraf etmek zorunda kalıyor:

"... Ancak bu mücadele oldukça yetersizdir. Sınıf sendikacılığı yaratma siyasetini hayata uygulamada (ne demekse- HK) sendika ağalarının karşı-devrimci taktiklerini etkili devrimci taktiklerle karşılamada proleter devrimciler oldukça (!) geridir. Üstelik, sınıf sendikacılığı mücadelesi, içinde önemli ölçüde amatörlüğü taşımaktadır. Uzun vadeli ve planlı bir mücadele yerine, kısa vadeli, sık sık değişen planlara dayalı ve içinde kendiliğindenciliği taşıyan istikrarsız mücadeleler verilmektedir..." ("DHB" S.44, s.12)

Bütün bunları söyledikten sonra "DHB" İSDEMİR için söylediklerini bir daha gözden geçirmelidir. "Amatör", "dar bakışlı", "plansız", "amaçsız" bir sendikal hareket İSDEMİR'de nasıl doğruları savunmuş olabilir? İki durum tahlili birbiriyle çelişmiyor mu?

"DHB"nin gelişim çizgisini inceleyen herkes görür ki, "DHB" Halkın Kurtuluşu'nun siyasetlerine alternatif siyasetler oluşturmaya kalktığında her seferinde revizyonizmin, reformizmin yedeğine düşmüştür. Bu durum sendikalar siyaseti için de geçerlidir. Halkın Kurtuluşu'na karşı çıkmaya kalktığı her yerde revizyonist ve reformist sendika ağalarının kucağına düşmüştür. Onun içindir ki, bugün İSDEMİR'de Maden-İş'in sosyal-faşist sendika ağalarıyla, İGD'lilerle, patronla aynı gerici bloğun içindedir. Bugün bu blok işveren bloğudur ve bir sendikacılık hareketinin patronla işbirliğinden daha karşı-devrimci bir davranış olamaz. Ve bütün burjuva sendikacılık akımlarının sınıf işbirliği çizgisi de, açık veya gizli bir biçimde patronla işbirliğinde somutlaşır. Bütün burjuva sendikal akımların bir süreç içinde vardığı bu işbirliğine, ihanet çizgisine Halkın Kurtuluşu düşmanlığını kendilerine [illegible] edindikleri için "DHB" şefleri daha baştan varmışlardır.

Bütün bu söylenenlerin ışığında, "DHB" nin devrimci olmakta hevesli taraftarlarına şunu söylüyoruz. Bugün genel siyasetlerinde revizyonist bir yola giren "DHB", sendikalar siyasetinde de işçi sınıfına ihanet çizgisine girmiştir. [illegible] bütün devrimciler [illegible] bağını koparıp HK saflarında toplanmalıdır.

SIKIYÖNETİMLE

Baş.ta.sa.1'de

telefona % 50 zam yapıldı.

Bu da gösteriyor ki, her sıkıyönetim dönemi egemen sınıfların siyasi baskısının yanında, ekonomik baskısınında yoğunlaştığı sömürü ve talanın doruk noktasına vardığı dönemlerdir. İşte geçmişten bu yana ilan edilen, birkaç sıkıyönetimin örnekleri: 1970-71 sıkıyönetimi döneminde ilk elde % 66 devalüasyon ve toptan eşya fiyatlarına % 23 oranında zam.

1974 sıkıyönetimi döneminde, o günün Maliye Bakanı "yurtsever demokrat" Deniz Baykal, Sezar kabadayılığı ile halka meydan okuyarak zamları ilan ediyor ve şunları söylüyordu: "Tedbirleri cesaretle açıyoruz, sorumluluğu da kimseyle paylaşmak istemiyoruz". "Tedbir" fuel-oil mamullerine % 50, kesme şekere % 20, kağıda % 40, demir çelik fiyatlarına % 100 zam oldu. Faiz haddi % 7'den % 9'a çıkarılarak tefeci tüccarların gönlü hoş edildi.

Ve bugünkü sıkıyönetimin görevinin ne olduğunu TUSİAD (Türk Sanayici ve İşadamları Derneği) Başkanı Feyyaz Berker'den görelim. "Bazı alanlarda gerekirse grevlerin durdurulması kaçınılmazdır" diyor, ardından sıkıyönetim namluları işçilere dönüyor. Kars'ta, Erzurum'da grevler sıkıyönetim paşalarının inayetine bırakılıyor. Diğer yandan hakim sınıfların bir başka sözcüsü TİSK (Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu) Başkan Vekili "toplusözleşmelerin ağırı talepleri sonucu 1979 yılında işsizlik hızla büyüyecek" diyerek binlerce işçiyi sıkıyönetim sopasıyla sokağa atmaya, grev ve toplusözleşme hakkını gasbetmeye hazırlanıyor.

Bu gerçekler karşısında, her renkten revizyonist TİKP'ten sahte TKP'ye kadar, birbirine karşı "savaşım" vererek, halka CHP hükümeti ve "demokratik" sıkıyönetimden başka "ilerici alternatif yok" diyorlar. Ancak halkımızın talebi bu "ilerici" alternatif değil, devrimci işçi-köylü iktidarıdır.

Emekçi halk, zamların geri alınmasını, yaşama düzeyinin yükseltilmesini istiyor.

BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ

Baş.ta.sa.1'de

sıkıyönetim ilan ettiği zaman, bu sıkıyönetimin "demokrat" olduğu, "MHP'ye karşı yöneleceği" yolunda vaazda bulundunuz. Egemen sınıfların sıkıyönetim eliyle ve CHP reformistlerini kullanarak halka karşı uygulamaları ayyuka çıktığı halde sizler hâlâ "demokratik sıkıyönetim" propagandanıza devam ediyorsunuz. Birçok devrimci-demokratik kuruluş sıkıyönetim komutanlıkları eliyle kapatıldığı, birçok ilde grev hakkı ortadan kaldırıldığı, gösteri ve yürüyüşler yasaklandığı, aramalar, baskınlar, gözaltına almalar 12 Mart'ı aratmayacak düzeye ulaştığı halde hâlâ sıkıyönetimin faziletlerinden dem vuruyorsunuz. Sıkıyönetimin emekçi halka ve onun örgütlerine karşı ilân edildiğini görmüyorsunuz, veya görmek istemiyorsunuz.

Birtakım insanların veya kuruluşların kendisine "demokrat, ilerici" ünvanını yakıştırması ile demokrat olunamaz. Demokratlığın ölçüsü, halka, onun devrimci örgütlerine ve devrimci basına yönelen saldırılara karşı çıkmakla, emekçi halkın mücadelesinin bir parçası olmakla eşdeğerdedir.

Bugün emekçi halkın ve işçi sınıfının onun devrimci temsilcilerinin isteği budur. Emekçi halk ve işçi sınıfı kendisine demokrat diyen bütün kişi ve kuruluşları kendi yanında görmek istemektedir. Bunun için bugün zaman henüz pek geç olmamıştır. Ama yarın çok geç olacaktır.

Faşizmin, bugün proleter devrimcilere [illegible], yarın sizlere çevrilecektir. Ama o zaman, belki de papaz Nie Möller'in dediği gibi, "sesi çıkaracak kimse kalmayacaktır."

■ Bütün revizyonist ve oportünistler 1970'de ilan edilen sıkıyönetim karşısında komprador- feodal devleti ve orduyu göklere çıkardılar

■ 1970'de ilan edilen sıkıyönetim faşist diktatörlüğün emekçi halk üzerindeki yoğunlaşmış bir saldırısıydı

Sıkıyönetim nedir ? (2)

Gazetemizin geçen iki sayısında sıkıyönetimin egemen sınıfların ve onların siyasal iktidarının bir egemenlik biçimi olan faşist diktatörlüğün işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine karşı bir saldırı silahı olduğunu belirtmiş ve gerek bugün uygulanan sıkıyönetimi, gerekse 27 Mayıs sonrasında; 1970'de, 1971'de ve 1974'te uygulanan sıkıyönetimi, bu duruma somut örnekler olarak göstermiştik.

Gene gazetemizin geçen iki sayısında bugün egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile ilan ettikleri sıkıyönetimi destekleyenlerin veya ona göstermelik olarak karşı çıkanların, bu politikalarının sadece bugüne özgü bir şey olmadığını, bugün egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını savunanların, faşist diktatörlüğü daha da güçlendiren 'tedbirleri' destekleyenlerin geçmişte de yine aynı tip uygulamalar karşısında aynı politikayı savunduklarını, çünkü bunun izlenen siyasi çizgi ve savunulan programla doğrudan bağlantılı olduğunu belirtmiştik.

Gazetemizin bu sayısında da egemen sınıfların Türkiye halkına karşı saldırı silahlarından biri olan 1970 sıkıyönetimi üzerinde duracağız ve esas olarak da bu dönemde bugünkü revizyonist ve oportünist mihrakların takındıkları siyasi tavrı sergilemeye çalışacağız.

1970'lerin özelliği

1970'ler ülkemizde sınıf mücadelesinin yükseldiği, sınıf çelişkilerinin derinleştiği yıllardır. 1970'lere gelindiğinde, işçiler, köylüler, geniş küçük-burjuva yığınları egemen sınıfların iktidarına ve onların yeni baskı tedbirlerine karşı ülke çapında yoğun bir mücadeleye giriştiler. İşçi sınıfının ülke çapında kendiliğindenci mücadelesi yoğunlaştı. Birçok fabrikada işgal ve direnişler birbirini izledi. Fındık üreticilerinden, tütün ve pamuk üreticilerine kadar bütün küçük üreticiler de ülke çapında miting ve yürüyüşler yaptılar. Yoksul köylülüğün toprak talebi ve toprak işgalleri bütün yurt çapında hızlandı ve yaygınlaştı. Öğrenci gençliğin siyasi talepler uğruna mücadelesi yeni bir boyut kazandı. Memur ve öğretmenlerin direniş ve boykotları her alanda yaygınlaştı ve hızlandı.

Ve bütün bunlara ek olarak bütün emekçi halk kitlelerinin faşist diktörlüğün ve egemen sınıfların AP iktidarının yeni baskı tedbirlerine karşı mücadelesi yeni ilerlemeler kaydetti. Yeni vergi ve zamlara karşı, işsizliğe karşı geniş halk yığınları yurdun çeşitli yerlerinde mücadeleye giriştiler.

Ekonomik ve siyasi bunalımın derinleşmesine ve halk kitlelerinin faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinin yükselmesine paralel olarak, egemen sınıflar ve onların siyasi iktidarı faşist AP hükümeti yeni baskı tedbirleri almaya ve bunları hayata geçirmeye başladı. Yeni baskı tedbirleri ile emekçi halkın kazanılmış haklarını yok etmeyi, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarını sağlamlaştırmayı, yükselen mücadeleyi boğmayı amaçladılar. Bunun için de ilk iş olarak sendika, grev ve toplusözleşme yasalarını geriye doğru değiştirmeyi hedeflediler ve AP-CHP işbirliği ile bu yönde yeni bir yasa tasarısı hazırladılar. Fakat bu yasa değişiklikleri işçi sınıfımızın tarihi hareketiyle karşılaştı. 15 ve 16 Haziran günleri İstanbul ve Kocaeli'de yüzbinlerce işçi harekete geçti. Kadınlı-erkekli onbinlerce işçinin meydana getirdiği yürüyüş kolları egemen sınıfların yüreğine korku saldı. Ordu birlikleri, polis ve jandarma, işçilerin büyük yürüyüşünü durdurmak, işçi sınıfının ileri atılımını önlemek için seferber oldu. Faşist diktatörlüğün militarist güçleri üç işçiyi şehit ettiler. Onlarca işçiyi tutukladılar. DİSK'in sendika ağaları ise işçi sınıfının mücadelesini sattılar. Mücadeleyi yarı yolda bırakarak teslim bayrağını çektiler.

İşçi sınıfı mücadelesinin yükselmesi karşısında egemen sınıflar ve onların siyasi iktidarı, bilinen paslı silaha başvurdu ve İstanbul ve Kocaeli illerinde sıkıyönetim ilan etti. Gazetemizin geçen sayısında açıkladığımız ve bu sayımızda da kısaca yer verdiğimiz gibi, egemen sınıflar sıkıyönetim silahı ile işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki saldırı ve baskılarını daha da yoğunlaştırdı. Grevlerin yasaklanması, direnişlerin önlenmesi, toplusözleşmelerin iptal edilmesi tazminatsız işten çıkarmalar ve işçi tutuklamalar bir furya halini aldı. Sıkıyönetim faşist diktatörlüğün işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerinde yeni bir saldırı silahı oldu.

Devletin militarist güçleri işçi sınıfının mücadele selini kana boyamaya çalışır - ken, bütün revizyonistler ordu şakşakçılığı yapıyordu.

Egemen sınıfların bu yeni ve yoğunlaşan saldırısı karşısında o günün 'sol' siyasi mihrakları ne gibi bir tavır gösterdiler, nasıl bir politika izlediler? İşçi sınıfının mı, yoksa egemen sınıfların ve onların yoğunlaşan siyasal saldırılarının mı yanında yer aldılar? O günkü politikaları ortaya koymak, bugünkü oportünizmi ve revizyonizmi daha iyi kavramak açısından da önemlidir.

Hemen şunu belirtelim ki, bugün ilan edilen sıkıyönetim karşısında çeşitli 'sol' mihrakların tavrı nasıl bir ayıraç ise, o gün de aynı durum sözkonusuydu.

Konunun daha iyi anlaşılması için 1970'lerde 'sol'un içinde bulunduğu duruma ve savunulan siyasi hatta kısaca da olsa bir göz atmanın yararlı olacağını düşünüyoruz. Çünkü çeşitli siyasi mihrakların sıkıyönetim karşısındaki tavırları, onların izlediği siyasi çizgiden ve benimsedikleri siyasi taktiklerden ayrı, bağımsız bir olay değildir.

1970 'sol' hareketi

PARTİ BAYRAĞI dergisinin 8. sayısında yayınlanan bir belgenin de ayrıntılı bir biçimde ortaya koyduğu gibi, 1970'de Türkiye devrimci hareketi bir komünist partisinden yoksundu ve o günün koşullarında ortaya çıkan bütün siyasi kümeleşmeler çeşitli tipteki burjuva siyasetleri savunuyorlardı.

TİP, parlamenter avanaklığı tamamen bir ilke haline getirmişti ve TİP yöneticileri devrimci mücadelenin her türlüsünden ödleri kopan pasifist birer burjuva liberalleriydi. Mihri Belli'nin başını çektiği MDD teorisyenleri ise, o dönemde özellikle Arap ülkelerinde ortaya çıkan Nasır tipi 'radikal cunta' hareketinin Türkiye'de de gerçekleşmesinin an meselesi olduğu hayalleriyle tüm hesaplarını 'küçük- burjuva radikalleri adını' verdikleri reformist bir cunta önderliğinde 'gençlik-ordu' ittifakına dayanan bir askeri darbeye bağlamış, bu hareketin teorisini yapmaya çalışıyorlardı.

Aslında hem TİP yöneticileri hem de MDD teorisyenleri ideolojik gıdalarını genelde Kruşçev revizyonizminden, özelde de Şefik Hüsnü oportünizminden alıyorlardı. Şu farkla ki, TİP yöneticileri modern revizyonistlerin Avrupa ülkeleri için tezgahladığı 'parla - menter yolla barışçı geçiş' teorisine sahip çıkarken, Mihri Belli ve şürekası, yine modern revizyonistler tarafından yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için geliştirilen 'kapitalist olmayan yol' tezini savunuyorlardı.

1970'e gelirken MDD hareketi ikiye bölündü. Mahir Çayan'ın başını çektiği bir grup Aydınlık Sosyalist Dergi etrafında toplanırken, Doğu Perinçek'in başını çektiği bir grup da Proleter Devrimci Aydınlık dergisini çıkarmaya başladı. Bu ayrılığın kökeninde iyice belirginleşmemiş olmakla birlikte, Mahir Çayan'ın küçük-burjuva ihtilalci Guevera-Marigella tarzı gerilla savaşına yönelen çizgisiyle, M. Belli ve D. Perinçek'in cuntacı-reformist çizgisinin ayrışması yatıyordu.

'PDA' oportünizmi, savunduğu siyasi çizginin üzerine 'proleter devrimci', 'Marksizm-Leninizm' cilalarını çekmişti, ama bütün farklılık bu kadardı.

Gerek TİP revizyonizminin, gerek Aydınlık Sosyalist Dergi (ASD) ve Proleter Devrimci Aydınlık Dergisi oportünizminin ortak karakteri, hepsinin de burjuva devlet hayranlığı ve burjuva kuyrukçuluğudur. Bütün bu revizyonist ve oportünist kümeleşmeler, bol Marksizm-Leninizm edebiyatı yapmalarına rağmen, Leninist devlet ve devrim tezini tamamen çarpıtarak emekçi halk kitlelerini egemen sınıfların veya onların çeşitli tipten siyasi kliklerinin kuyruğuna taktılar. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarlarını savundular, faşist diktatörlüğü güçlendiren tedbirlere omuz verdiler.

Bütün bu revizyonist ve oportünist kümeler, savundukları siyasi çizgiye ve benimsedikleri dünya görüşüne bağlı olarak 1970 ortalarında ilân edilen sıkıyönetim karşısında komprador-feodal devleti ve onun en güçlü militarist kurumu orduyu savunmaya ve göklere çıkarmaya devam ettiler.

TİP revizyonistleri ve sıkıyönetim

Bunların başında o günkü TİP yöneticileri gelmektedir.

O gün burjuva parlamentosu kürsülerinden nutuk atmakla ün yapmış, bütün devrimci-demokratik kıpırdanışları 'aman faşizm gelir' demagojisi ile durdurmaya ve sabote etmeye çalışan revizyonist TİP yöneticileri, sıkıyönetim ilan edilmesinden sonra EMEK dergisinde çıkan yazılarında, orduyu tamamen sınıflarüstü bir güç olarak göstermekte, Demirel iktidarını 'işçi-ordu çelişmesi' yaratmakla suçlamaktadırlar.

EMEK dergisinin 2. sayısındaki başyazıya göre "... sıkıyönetim ilan edilmesi, iktidarının baskı ve şiddet politikasına orduyu karıştırmak ve alet etmek istediğini göstermektedir." (...) "... sıkıyönetim ilan edilirken yapılmak istenen, işçi sınıfı mücadelesini ordu ile bastırarak, işçi-ordu çelişmesini zıtlaşma haline getirmek ve böylece, ordunun işçi sınıfının karşısında, büyük burjuvazinin yanında yerini almasını sağlamaktır."

Egemen sınıflar devletin militarist gücünü, orduyu daha yoğun bir hızla öne çıkararak grevleri yasaklar, işçileri hapishanelere doldururken revizyonist TİP yöneticileri hâlâ 'işçi-ordu' cephesinden bahsetmekte, orduyu devrimci güçlerin bir unsuru olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Parlamento kürsülerinden sıkıyönetimin 'demokratik' olması gerektiği üzerine nutuk atmaktadırlar.

Aslında bugün olduğu gibi, onların 1970 sıkıyönetiminde de egemen sınıfların sıkıyönetim silahını kullanmalarına bir

1970 sıkıyönetimi egemen sınıfların işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine yoğunlaşmış bir saldırısıydı. Sıkıyönetim döneminde 1174 işçi işten atıldı.

itirazları yoktur. Yalnızca bu sıkıyönetimin 'demokratik' olması gerektiğini istemektedirler. TİP yöneticileri, 1970'de yazdıkları yazılarda sıkıyönetime bir kurum olarak itiraz etmediklerini, ama o gün için böyle bir kurumun uygulanıyor olmasına itiraz ettiklerini yazmaktadırlar. Onlara göre ülkede 'olağanüstü' bir durum yoktur. Bu konuda EMEK dergisinde şunları yazmaktadırlar:

"Olağanüstü bir durum yokken, olağanüstü tedbirler almak, olağanüstü yönetim usulleri ilan etmek, çok kısa sürede, zararını bütün ülkenin çekeceği vahim politik hatalardır."

Meclisteki sıkıyönetim oylamasında da bunun için 'red' oyu kullanmışlardır.

TİP yöneticileri bu politikalarına uygun olarak sıkıyönetim koşullarında pasifizmi daha çok körüklemişler ve ünlü 'aman mücadele etmeyin faşizm gelir' demagojisini daha yoğun bir biçimde hayata geçirmeye çalışmışlardır. Bu pasifist politikalarına, sıkıyönetimin başka illerde de ilan edilebileceği ihtimalini gerekçe olarak göstermişlerdir. Sıkıyönetime karşı mücadele biçimi olarak da Anayasa Mahkemesine başvurmuşlar, Cumhurbaşkanına mektup yazmışlar ve suya-sabuna dokunmayan bildiriler kaleme almışlardır.

Bu 'liberal-burjuva' politikası daha sonra TİP yöneticilerinin parlamentoda 'anarşi'nin önlenmesi için yasa önerisi hazırlaması ile tamamlandı.

Bu politikalarını devam ettiren ve bunu daha da pekiştiren sosyal-faşist TİP yöneticileri, geçmişte izledikleri bu politikanın bir sonucu olarak bugün sıkıyönetim komutanlarına çağrı çıkarmakta ve devrimci hareketin ezilmesini istemektedirler.

O gün izlenen siyasal çizgi ile bugün izlenen siyasal çizgi arasında bir farklılık yoktur. Tek fark bugün bu çizginin karşıdevrimci niteliğinin daha iyi ve somut olarak görülüyor olmasıdır.

ASD ve sıkıyönetim

1970'lerde Aydınlık Sosyalist Dergi etrafında toplanan Mihri Belli ve şürekası, başından beri cuntacılık faaliyeti yürütüyor ve burjuva dünya görüşlerine bağlı olarak egemen sınıfların militarist kurumu orduyu 'devrimci', 'millici' olarak gösteriyorlardı. Orduyu bir kurum olarak devrimci güçlerin içinde sayıyorlardı.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden sonra İstanbul ve Kocaeli'nde ilan edilen sıkıyönetimden ve egemen sınıfların işçi sınıfı mücadelesini orduyu da kullanarak bastırmaya çalışmasından sonra, Aydınlık Sosyalist Dergi ordu konusunda sahte hayaller yaymaya devam etti. Orduyu anti-faşist bir güç olarak lanse etmeyi sürdürdü.

ASD Ağustos 1970'de çıkan 22. sayısında şunları yazıyordu:

"Türkiye'de millici ve devrimci bir geleneğe sahip Atatürkçü Türk ordusu varlığı faşizmi özleyenlerin önüne dikilen büyük bir engeldir."

"Türk Ordusuna montaj ve ambalaj sanayii işverenlerinin elinde işçiye karşı bir baskı aracı rolünü oynatmak kolay bir iş değildir. Bu ordunun tarihi mirası, millici geleneği, subayların sosyal kökeni ve Atatürkçü eğilimi böyle bir rolle çelişir."

Bu cuntacılar sıkıyönetimin işçi sınıfına ve emekçi halka karşı yönelttiği saldırıları ise Demirel iktidarının orduyu kullanmak istemesine ve sıkıyönetim komutanının 'mason' olmasına bağlamışlardır.

ASD etrafında toplanan küme gerek sıkıyönetim süresince, gerekse sıkıyönetim kalktıktan sonra 'ordu-gençlik-işçi el ele milli cephede' sloganlarına uygun bir eylem çizgisini uygulamaya devam etmişlerdir. Bunun doğal sonucu olarak sınıf mücadelesi alanından firar etmişler, 'eylem' yapmak için sıkıyönetimin kalkmasını beklemişlerdir.

PDA ve sıkıyönetim

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden sonra ilan edilen sıkıyönetim öncesinde Aydınlık Sosyalist Dergi ikiye bölünmüş ve başını Doğu Perinçek'in çektiği bir grup Proleter Devrimci Aydınlık'ı çıkarmaya başlamıştı.

PDA şefleri sıkıyönetime görünüşte en keskin şekilde karşı çıkıyor, 'sıkıyönetime karşı mücadele' çağrılarında bulunuyordu. Sıkıyönetim ve ordu hakkında sahte hayaller yayan ASD'yi ve TİP'i eleştiren PDA dergisi, "ordu hakim sınıfların örgütüdür" derken ve "burjuva devlet teorileri"ni eleştirirken, alttan alta gene sınıflarüstü devlet anlayışlarına ve cunta kuyrukçuluklarına uygun olarak, "milli ordu" tahlilleri yapmaya devam ediyorlardı.

Onların keskinliklerini ve Marksizm-Leninizm görüntülerini törpülediğiniz zaman altından koskocaman ve kaba bir revizyonizm fışkırıyordu.

PDA şefleri dergilerinin Ağustos 1970 tarihli ve 8-22. sayılarında, bir yandan "ilkesiz birlikçiler"in ordu ve sıkıyönetim üzerine yaptıkları tahlilleri, eleştirirken, bir yandan da aynı eleştiri yazısında şunları söylüyorlardı:

"İlkesiz birlikçilerin dediği doğru olsaydı, ordunun içinden de yükselen ve bütün halkımızın meselesi olan 'milli ordu' ve 'halk ordusu' taleplerinin bir anlamı kalır mıydı?"

"Halkımızın devrimci mücadelesi elbette ordu saflarında da güçlenmektedir. Milli kurtuluşçuluk Kemalist subaylar arasında hızla yayılmaktadır."

PDA şefleri, böylece, egemen sınıfların devlet cihazına karşı çıkmadan, ona dokunmadan 'devrim' yapıyorlardı.

Bakış açıları ve genel politikaları bu olduğu içindir ki, devletin bürokratik kurumlarını 'halkın demokratik mevzileri' olarak gösteriyorlardı. Bugünkü Aydınlık-TİKP şefleri, devletin gerçek niteliğinin somut olarak açığa çıktığı o dönemde bir yandan "burjuva devlet" tahlillerini eleştirirken, bir yandan da şunları yazıyorlardı:

"... mahkemelerin bağımsızlığı, Danıştay, Anayasa Mahkemesi gibi Anayasa kurumları (...) ve nihayet Amerikan şirketlerinin temsilcisi Süleyman Demirel'in TBMM'nde 'fuzuli yer işgal ettikleri'ni iddia ettiği tabii senatörlük, bütün bunları tekelci sermayenin mutlaka tahrip etmek istediği mevzilerdir, halkımızın demokratik mücadelesinin mevzileri" (PDA, Temmuz 1970, Sayı: 7-12 Sayfa: 168) (abç)

Bugünkü Aydınlık- TİKP şefleri, o dönemde de '27 Mayıs Anayasası devrimcileri' oldukları için, tıpkı Ecevit ve Devrim Dergisi gibi 'düzeni düzenin kurumlarıyla değiştirme' politikası izliyorlar ve Demirel eli ile uygulanan sıkıyönetime görünüşte karşı çıktıkları halde bir kurum olarak sıkıyönetimi savunuyorlar, ancak 'Örfi İdare Kanunu'nu eleştirmekte, bu kanunun yerine "1961 Anayasasının ilkelerine uygun bir kanun" çıkarılmasını talep etmektedirler. Bununla ilgili olarak şunları yazıyorlardı:

"22 Mayıs 1940'da İkinci Dünya Savaşı şartları içinde çıkmış olan Örfi İdare Kanunu, birçok hükmüyle 1961 Anayasasına aykırıdır. Anayasa, sıkıyönetimde hürriyetlerin ne ölçüde kayıtlanacağının kanunla düzenlenmesini emrettiği halde, 1961 Anayasasının ilkelerine uygun bir kanun yoktur ve esasen böyle bir kanunu çıkaracak iktidar da gelmemiştir. 1940 yılında çıkarılan sıkıyönetim kanunu demokratik hak ve hürriyetleri kayıtlayan bir kanun olmayıp, tamemen ortadan kaldıran bir kanun niteliğindedir. Bu özellikleriyle sıkıyönetim, hakim sınıflara Anayasayı tamamen rafa kaldırma ve halkımız üzerinde ağır bir baskı rejimi kurma imkânlarını vermektedir." (PDA, Temmuz 1970, Sayı: 7-21, Sayfa: 166)

1971 12 Mart döneminde 'Örfi İdare Kanunu ve Anayasa, '1961 Anayasasına uygun olarak 'düzeltildiğine' göre PDA şeflerinin isteği de gerçekleşmiş olmaktadır.

Ayrıca bugün sıkıyönetim CHP eliyle de uygulandığına göre, böyle bir sıkıyönetim olsa olsa 'demokratik' ve 'anti-faşist' olur.

İşte bugünkü Aydınlık-TİKP siyasi çetesinin ideolojik-siyasi çizgisinin ve 'demokratik sıkıyönetim' demagojisinin tarihi kökleri...

1970 sıkıyönetiminden örnekler

* 22 Haziran 1970'de yayınlanan bir yazı ile toplu iş sözleşmelerinin yasaklandığı açıklanmış - tır.

* 24 Haziran'da devam etmekte olan İzsal grevi askıya alınmıştır. İzsal Fabrikası işçileri saat başına 120-125 kuruş zam istedikleri halde fabrikaya gelen bazı subayların tehdidi ile işçiler 80-85 kuruş zammı kabul etmeye zorlandılar.

* Güntherm Fabrikasında direnişte bulunan 70 işçi kendilerine ödeme yapılmayan 45 günün karşılığını tam olarak isterken, sıkıyönetim ilanından sonra fabrikaya gelen subaylar işçileri 25 günlük ücretle yetinmeye zorlamışlardır. Bu durumu kabul etmeyen işçileri Alibeyköy Karakoluna sevketmişlerdir.

* Demirellere ait Haymak Fabrikasında 91 işçinin işine son verilmiştir. İşçilere istifa dilekçeleri zorla imzalatılmıştır. Sıkıyönetim ise işçilerin 74'ünün kendi istekleri ile işten ayrıldıklarını açıklamıştır.

* Sungurlar'da 130 sendikalı işçi işten çıkarılmış, arkasından da bağlı oldukları sendikadan zorla istifa ettirilmişlerdir. Aynı tip uygulamalar Singer ve Otosan'da da olmuştur.

* Derby Lastik Eşya Fabrikasında patronun Büyük İşçi Direnişi günlerine ait ücretleri ödememesi üzerine işçiler 10 Temmuz günü direnişe geçtiler. Direnme, oturma grevi şeklindedir. Başından beri işçilere ücret ödenmemesi kararını destekleyen Sıkıyönetim Komutanlığı, 35 araç dolusu asker ve 10 araç dolusu polis ile fabrikayı kuşattı. İşçilerin direnişi kırıldı, 15 işçi derhal işten atıldı.

* Sıkıyönetim süresince sadece İstanbul'da 1100'ün üzerinde işçi işten atıldı.

* Ordu Yardımlaşma Kurumu aracılığıyla Koç, Eczacıbaşı, Hacı Ömer Sabancı vb. gibi kompradorlara 111 milyon lira kredi dağıtılmıştır.

* Sıkıyönetim Komutanlığının emri ile, haklarını korumak için direnen Baruthane Gecekonducuları yerlerinden atılmışlardır.

* Sıkıyönetim Komutanlığı İstanbul'da seyyar satıcı avına başlamış ve birçok seyyar satıcıyı İstanbul dışına sürmüştür. vb. vb...